

תוכן

"השיחות הימיות"

חג הפורים

הוצאת רביעית עם הוספות

יויל עיי

מערכת מבצע "השיחה הימית"

ב"ה

פתח דבר

בזה הנקו מ"ל קובץ ובו תוכן "השicha הימית" בקשר לחג הפורים שנשמעו במשך השנים במסגרת המבצע "השicha הימית".
זו את למודיע: עיריכת "תוכן השicha הימית" נעשה לפענ"ד ויתכן שכונת השicha לא הובנה כראוי.

*

ויהי רצון שנזכה לשמו תורה חדשה מפני של משיח צדקנו בהתגלות מלכנו משיחנו בגאולה האמיתית והשלימה תיבך ומיד ממ"ש!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מערכת מבצע "השicha הימית"

פורים ה'תשע"ז
מאנטרואל, קנדה

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

החילוק בין המס'ג דפורים למס'ג דחנוכה: בחנוכה הייתה הגזירה על המצוות עצמן, ולכן אף שהיו חייבים למסור נפש ולא לעבור על המצוות, מ"מ אילו היו עוברים ולא נהרגים לא היו גענשימים, מפני שהיו אונסים על העבירה עצמה. משא"כ בפורים היה הגזירה (לא על המצוות כ"א) על הגוף, ואילו היו עוברים כדי להינצל. נמצא שהמס'ג דפורים באיסורים שבתורה), כיון שהאונס אינו על מעשה העבירה עצמה. נמצא שהמס'ג דפורים היא באופן שנות אפשרויות לעבור על מצוות התורה. וזהו לפיה שבפורים דוקא מתגלה ההתקשרות של בניי עם עצמותינו ית' שמצד העצם, שאינה סובלת שום עניין הפci. וזהו גם מה שההנחה בימי הפורים היא באופן ד"א בואה אל המלך אשר לא כדת", היק השכל, להיותה בתנוחה ד"ען דלא ידע". ועי"ז גם ההנחה מלמעלה עמו היא באופן ד"לא כדת", שלא עשיים חשיבות אם הוא רואי "לבוא אל המלך""", וגם נותנים לו את "שרביט הזהב", שהוא פועל גם בעניינים גשמיים וכו'.

משיחת פורים ה'תש"א

ישנם המקרים: היתכן שלמרות שהחושך נעשה גדול יותר והדור קטן יותר – תובעים מתנו לפעול ודקה עשויה ביאת המשיח! הנה ע"ז נאמר "אל תאמר... שהימים הראשונים היו טובים מלאה כי לא מוחכמת שאלת על זה". כיון שאנו העמידו בדור זה, בודאי ניתן לנו הנסיבות הדרושים לעובדה בדור זה – כח המש"ג! ובכך זה יכול כל אל' לפועל על קהילת שלימיה, להפכם ליוחדים וריאים ושלמים וחסדים. המענה לטענתו שעפי' שככל לא נראה לו האפשרות לגלוות בעצמו כחות אל' שיבוא לידי פועל: האישה להעבודה צ"ל כבמי פורים באופן ד"לא ידע": **שמוחלט אכן בתקופ' שכיוון שהוטל עליו תפקיד זה – צריך הוא למלאו!** אוח"כ בודאי ימצא את הדריכים המתאימים – עפי' טו"ד, י"ד – לפועל על הקהילה כולה. ועד"ז בנוגע לעובדה עם עצמו וכו'. וכמסופר במגילה, **שתגבותו הראשונה של מרדכי כאשר שמע אוזות גזירת המן היתה – (לא לחובש צילינדר וולעס בשתדלנות, אלא) יולבש שק ואפר...** באה המחשבה אוזות דרכי הפעולה בדרך הטבע וכו'.

ב' חקלים משיחת פורים ה'תש"א

בנוסח תפלה ר"ה ויוחכ"פ שלנו אומרים "ובכן" ד' פעמים. הרביי הוא נגד "ובכן"aboao אל המלך אשר לא כדת" (שלכן זה לא נקבע מלכתחילה בנוסח התפללה): בפורים ישנה הנtinyת כח להכנס אל המלך גם "אשר לא כדת", שכאשך רואים שאין עזה... כי' כל עבדי המלך גוי יודעים" שאין להכנס אל החצר הפנימית... לא צריכים להתפעל, אלא צריכים "שפארן זיך אהינצוו"! ומימי הפורים הי' נמשך על כל השנה כולה – שכאשך רואים שאין ביריה אחרת, אז, "ובכןaboao אל המלך אשר לא כדת".... [וכאן פתח באמירת המאמר ד"ה] **וקיבל היהודים את אשר החלו לעשות.** וambilar בהזה כ"ק מורי' אדמור', שקבלו מה שהחלו בהזמנם דמתן תורה. דף שבמ"ה היו בתכליות העליוי ובזמן גזירת המן היו בתכליות השפנות, ומ"מ מכיוון שעמדו אז בתנועה של מס'ג, הנה דוקא אז הייתה הקבלה". וההוראה: ע"י העמידה במס'ג ועד שלא ידע" – "ארוסיגין פון זיך", הנה מצד הנשמה והן מצד הגוף, פועלם התכליות של מ"ת – המשכת עצומת' הא"ס ביה למטה בהתיישבות.

שיחה שלפני המאמר והתחלה וסיום המאמר דהתוצאות פורים ה'תש"א

כמו שמרדיי היה זה שהמשיך באński דורו הענין ד' איש יהוד"י – "כופר בעבודה רחה", הנה עד"ז בזמן הגלות מגלים ובודתוינו נשיאנו את נקודת היהדות בכואו". דעא"פ ש"פסקה נבואה" מ"מ נתגלו ע"י רבותינו נשיאנו עניינים שלא נתגלו בזמן התנאים ואמוראים, וזה – כדי שנוכל להתגבר על חושך הגלות. וזהו גם הענין שדוקא במעמד ומצב ש"אברהם לא ידעוינו ושישראל לא יכירנו" ניתנה האפשרות לכואו"א מישראל להתקשר לשירותם עם ה"יכי אתה אבינו", עם עצומת'ה ית'. וזהו גם שגilio החסידות hei דוקא בזמן הגלות. וכמו מרדכי, הנה גם רבותינו נשיאנו פועלם לא רק בייהודי השושן המקופת "חומה זו תורה" ב글וי, אלא גם באלו שהיו "מקופים חומה" בימי יהושע בן נון (בכינויים לארץ ישראל), אף שעיטה "ארץ ישראל" שביהם חרבה, ואפי' באלו שהם "סמו" לעיר המקופת חומה – רק אוחזים

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

ב"קליאםקע", ואפי' באלו שם רק בבחוי "נראה" – מסיעים לפועלות; מפורים ממשיכים זאת על השנה כולה.

משיחת פורים התש"ב

המוסר-השלל מזה שלאחרי פורים באים לפ' פרה שבה מדובר הטהרה מטומאת-מת, כי מצד גודל ההתפעלות מזה שבימי הפורים הגיעו למצב ד' לא ידע', יכול לחשוב לעצמו ש"מי ידמה לו..."..., אומרים לו: המעד ומצב דימי הפורים אינם אלא "הזהה כלילית" וכו'. תכילת הכוונה היא שאלקות יהיו ביגלי **בכל פרטיו המדווגות דסדר השתלשות**, ובשביל זה צריך גם את העבודה (מצד) אהבה ויראה [ה"גilioot" שבו], וכן לאחרי ההזהה כלילית" עליו לחשוב אודות טhorot ha-mota - הטהרה מכל העניינים הלא-טובים שחתא ומגס עבר את הדרך. ופ' פרה היא הקדמה לפ' החודש שענינה גאותה (טומאת) מצרים.

משיחת פורים תש"ב

ענינו של פורים הוא העבודה דמס"ג. "בימים ההם" - במשמעותם כל השנה עדמו כל בתנועה של מס'ג. ועדיז' "זמן הזה" בchein של כאו"א מישראל בפנימיותו לעמוד בתנועה של מס'ג בפועל גם בזמן שאינו יווכ"פ בעת נעליה אלא בלכתו ברוחבו, בשעת אכילהתו ושתייתו - **"בכל דרכיך".** ו"זמן הזה" אין צורך ב"הסרת הטבעת" וכו' כדי לעורר את המש"ג, אלא בכך כאו"אograms בעת שהו נוטן לו את כל צרכיו בהרחבה ובאמצע המשחר "זיך אוף טאן" ש"אין עוד מלבדו!" ולהעמיד א"ע בתנועה של מס'ג בפועל! והנטינית כח ליה הוא מימי הפורים. גם מי שנמצא **בכרכבים המקפים חומה** - הוא (לדענו) "מציאות", "חכם" וכו' וחושב שהוא כבר "מוגן" מיצה"ר, צריך הוא את "פורים" - מס'ג, כי, גם אצלו יכול לחדרו ה"גואה בלי טעם" של עמלק (مزרכו של המן), והדרך לבטל איי הוא רק ע"י **ביטול**, ולכן **"נתמלא דיסוקש של לבנה"**, האור אלקי מאיר אצלו בתכלית, עליו לפעול בעצמו הענין ד"עד דלא ידע" - **לשוכן לגמרי על ממציאותו, עניין הביטול!**

משיחת פורים התש"ז

אצל כאו"א צ"ל לכל הפלחות זמן מיוחד שבו **"יטביל"** את כל גופו באופן שאפי' **"שערה אחת"** לא תשרר חוץ מה"מים", הינו, להבטל - **"טבילה" אותיות** **"הבטיל"** - **בכל מציאותו!** פארליון זיך אינגןץ", **"להפשיט"** א"ע מכל עניינים הצדדים ולהשוב אך ורק אודות הקב"ה עצמן! ובאה תורה החסידות ומבראת שאפי' יום הכהנים אינם אלא **"כהנים"**, ובפורים יוכלים לפעול ענין זה באופן נעלם יותר! (כיב ביוחכ"פ מונתק יהודי מעניינים דלעוו'ז ואילו פורים הוא בימי החול ובענינים של אכילה ושתאי (משלחן מנתה), ובכל זאת יכול לפעול בעצמו להיות ע"ד דלא ידע'), ובפועל לא יכולים לפעול על המתאפסים בעת רצון זו שכ"א ישכח על כל עניינים הצדדים, פורים, שבו ישנו את הזמן **להתקשר להקב"ה**?! - הקב"ה נתנו ליהודים יום מיוחד בשנה, פורים, שבו זאת על כל השנה כולה - ותומרות זה מתקשר פלוני עם עניינים גשמיים ופלוני מותקשר עם עניינים רוחניים וכו'!

משיחת יום ג' ד' כי תשא, פורים התש"ז

ישנם הטוענים שרוצים שייהי "איש תחת גנו וגוי", ומהו הצורך בכל הפעולות והסתירות, ובמילא כל דבר טוב בא ע"י נסיבות וכי? ומהענה לזה – מענה שיגרום להם תענוג בעבודת ה' במעמד ומצב כזה: כיוון שי"גלו לאדום שכינה עמהם", ו"געץ תחלתן בסופן" דוקא, וא"כ אי אפשר להשיג **עצמות מהות** כי אם **"באדום"**, ובתוך הפעולות והסתירות, ודוקא ע"י **קיים מצאות מעשיות** ללא הבנה והשגה ולא גושםק. וכך יוכא את פלוני בן פלוני בעבודה שנראה לו שמריקתו מכל העניינים כי, ודוקא באופן שאין יודע מריגש העילי שבה – **כי דוקא ע"ז** יבוא לעילוי הגדול ביוטר – התקשרות עם עצמותו ית'!

משיחת פורים התש"ז

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

בזמן גזירות המן, הייתה אסתר – המלכה, ומרדכי היה יווש בשער המלך, ואעפ"כ בשעה שנגזרה הגזירה, הניח מרדכי את כל הענינים ו"קשיירס" אלה הצדה, וקייבץ עשרים ושנים אל' לדי ישראל ולמד עליהם תורה, ואיזה לימוד – **הכלות עומר!** לימוד שמננו אאי'פ' להעשות רב ורשבבה"ג כיו"ב, אלא לימוד התורה לשמה. ותורה זו ביטלה את גזירת המן. אלא שאח"כ, כדי להלביש זאת בדרך הטבע, דיברה אסתר עם אחשווש וכוכו. וההווארה: הדרך היחידה לבטל גזירה היא הדרך שפועל מרדכי בימים ההם – הדבר הראשון הוא **לקבץ ילדיים וללמוד ע מהם תורה** כדי לזכות לברכת ה', ואח"כ צרכיכים להעמיד גם כלים בדרכי הטבע לברכת ה' (**עדמ"ש יוברך ה'א בכל אשר תעשה**). והלימוד צ"ל באופן שהקב"ה הורה עיי' עבדיו הבניאים ורוז"ל בכל דור, ולדוגמא, לימוד באופן שמדגים את **קדושת האותיות והנקודות** – **"קמץ אל"י ר' א", "קמץ ב"י ת – פ'**. ועוד עניין שצ"ל בלימוד התורה – **שנוגע לא רק במות הלימוד כי, אלא גם חטיבתו** – שהילד ידע שבলימוד התורה הוא לומד תורה וקדושה, ואיז"ז כל אותו סוג של לימוד של לימודי חול, ובמילא לנו מיחס שיבוט כ"כ ללימודיו חול. ולכן נוגע כ"כ שהילד יוכל במושך חינוך של חינוך הכלש, כי מתי ישולחים אותו למוסך טהור לכמה שעות אחרי שלומד במוסך אחר לימודי רשות – נקבע אצל הילד שהמוסך בו לומד בחציו האי של היום הוא יותר חשוב. ועוד עניין: **בכדי שהילדים יהיו לימודי קדושים מיסוד על יראת שמיים**, צריך המלמד להיות ירא שמים כמו'פ' בכיה. ובנוגע לכלות הלימוד – צריך התלמיד לשמעו מרבי, ולהרגיש, שגים כאן, באיזה פינה בארהיקה, ובעשיין, בזמן חושך הגלות, גשים למדמו תורה אלקים חיים – **שניתנה למשה מסייני!** וכך אמר ה'י דור ישרים עיי' למד התורה ביראת שמיים – אזו' **"יבורך" כאו"א** בכל המצריך ויתבטלו כל הגזירות וכו'.

mishicht פורים ה'תש"ז

1) בהთועדות חסידית שנערכה בא"ק התבטא א' המסובים אודות פלוני בן פלוני, שכעתו, בהיותו בעולם האמת" וראה את מעלת לימוד החסידות, מקנא הוא בתלמיד הכהן קטע של תומכי תפמיים. ובאמת – זהה גמי' מפורשת: **"עתיד הקב"ה** לעשות שבע חופת כל צדיק וצדיק .. כל אחד ואחד נכה מחותpto של חבריו", דהיינו שבעה"ז לא למד עניינים אליו ה'ז **"חחות חבריו"** ואינו יכול להכנס לשם, ואעפ"כ מכיוון שעכשיו רואה את יותר קדר בדבר, ה'ה נדחק להכנס ו"כוהה". (2) עפי' הביאו רום בדא"ח בנוגע למש"י **"יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך,** וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר ניתן כתר מלכות בראשיו" דקאי על עצמוני' ית', מובן, שכאו"א מישראל יכול להגיע לה' עיי' למדוח חסידות חב"ד, ובאופן ש"תלמוד מביא לידי מעשה". אלא שצריך שיהיה לו הרצון לכך. וכידוע הפתגם **"מאזועש, דאי ניע חאטטעש"** (אתה יcool, אלא שאינך רוצה!).

mishicht פורים ה'תש"ז

আיתא במדרש שכאר אסתר אמרה למדרכי "לך כנוס את כל היהודים גוי וצומו עלי גוי" שלשת ימים לילה ויום, "שלח לך והרי בהם יום ראשון של פסח", "אמרה לו, ז��ן בישראל, אם אין ירושאל למה הוא הפ██ח!!" ועפי' נאמר המשנה **"כל המקאים נש Ach מישראל קו' כאיilo קיים עולם מלא"**, מובן שכ"ה בנוגע לכל יחיד מישראל. שזהו תוכן העניין דפיקוח נפש של **כאו"א מישראל, יהוי' מי שיהי'**, דוחה את כל התורה כולה. כי רשות הנשמה של **כאו"א מישראל** מושרש בעצמותו תתי שלמען רשות הרוחה. ומהזה מובן שאין להמנע מלהתעסק עם הזולת בענייני תומכי, כי הכל כדי להציג נפש אחת מישראל. ואין אושר גדול יותר שיכול הקב"ה ליתן בגוריר, מההזדמנויות לקרב יהודי ליהדות ולפֿועל שיקיים אפי' מצוה א', כי ייחוץ זה למען הוא נצחי' והקב"ה משתעשע עם זה זה **"עלולים ועד!"** ובמילא גם השכר ממשלים הקב"ה לאדם שעסוק ופועל בקרב היהודי הוא נצחי לעולם ועד!

א' השיחות דהתועדות פורים ה'תש"ז

הענין ד"עד שלא ידע" הוא עדי' עניין ה**"טבילה"** שהאדם מתכסה בכל גופו במים, דבבוזה הוא, כמו'ש ברמב"ם, שהאדם **"טובל"** כל מציאותו ב"מי הדעת הטהורה" והוא מटבטל ל"ניצוץ בורא" שבו – **"טבילה" אותיות "**הביטל**"** – כמו נבראים שביהם וכו'. והנה **"מעין מטהר בכל שהוא"**: מים שמחוברים בגלוי במקורות מטהרים, אפי' מטומאת מות,

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

ב"כל שהוא", ובתנאי גוףו מתכסה בהם [ובמחשבה עיונית נתן לציר זה וכוכו]. ובעובודה: כשהאדם "מתכסה" לוג ملي"ח "בדעה" זאת שהיא מוחברת בגלוי באלוות, ואין שום דבר המפסיק בינויהם – לא אכילה ושתי ולא מסחר, ואפי' לא לימוד התורה באופן שמרגשי כאלו הוא מצליח בהז בcheinות עצמו ואינו צריך את ברכת ה' וכו' – יכול אף כי "כל שהוא" מ"דעתה" זו לטהר אותו מטומאה הכי חמורה ולהעמיד אותו במצב של "לפניה ה'" תורתו! [כמו"ש בשלישי דפ' אחר!] וזהו העניין של פנימיות התורה שאפי' "טיפה" ממנה יכולה לטהר אותו וכו'.

mishpat פורים ה'תש"ז

בהתWOODות דפורים תרציו – שאז הייתה הקביעה תענית אסתר מוקדם, ופורים ביום אי – סיפר כי"ק מוי"ח אדמור' מה שקרה בפורים תרע"ט (אותה קביעה), שבעת הליכתם ביום חמישי אחר התענית הזהיר לאביו כי"ק אדנ"ע ע"ד המאמרים שאמר אדחה"ז בפורים תקמ"ז (אותה קביעה), ונענה אביו ואמר: אויך, צרכיכים לומר נייע חסידות? (לא המאמר שהתכוון לומר), והוסיף לאמר: אויך שבת... וועל זיין שיינע אורחים..., ואכן ביום השבת ובפורים אמר מאמריהם שבבבאו נtabaro אותם עניינים שנtabaro במאמריהם הניל' דשנת תקמ"ז. וסימן כי"ק מוי"ח אדמור' שעתה ישם בלבולים ויה"ר שהשיות יסיר צדקת טענה זו. והנה, כיוון שדברי צדיקים קיימים לעד, והטענות שישנם עניינים המבלבלים – לא חסרים גם עכשו, וא"כ, בודאי שבקשות של צדיק שהשיות יסיר צדקת הטענות ע"ד העניינים המבלבלים... בתקפה גם עתה. ומערכות זהה – עניין השמהה.

mishpat פורים ה'תש"ז

בעובודת האדם צריכה להיות העבודה **בעשי' בפועל ממש!** [וכנ"ל, שאע"פ שימי הפורים פעולים על כל השנה של"יליהדים היתה אורותה], המקור דתורה אור, מ"מ מסיים הפסיק "ויקיר אלו תפליין, שתכלית הכוונה היא שזה יומשך בדי גשמי של בהמה, וברוחניות, שעבוד הלב והמוח (גם) של נפה"ב]. וובפטות: הבחינה אם הנגתו היא כדביי היא – **הפועל ממש!** בוגר וסיום יום הא' בשבוע שואלים אותו האם **ביבלו** לרשום על הנייר מה פועל בפועל ממש יומ' זה? ועד"ז בכל יום ויום! שנס המתרכזים את העדר העשי' באמרים שייצאים ידי חובתם בהז שאים **דבר בלתי-רצוי**... והמענה להז: אילו לא היה נברא כל סדר ההשתלשות הנה גם אז לא היה עניין של רע! תכלית בראת כל סדחת"ל ווידית הנשמה בגין היא (בעיקר) בשbill עניינים של **עשוי' בפועל!** ישם המתרכזים את העדר העשי' באמרם שחוששים שכן עלולים להכחיש בפועלות בלתי-רצוי וכו' – עליהם לדעת שזויה עצת היצר שרוצה למונע אותן מעשי' והעסקות בענייני תומ"ץ! (כמובן אדמור' האמצעי לא' שהתאונן שיש לו שביעות-רצון ורגע של ישות בחזרת חסידות – **"א ציבעלע זאל פון דיר וווען, אבער חסידות זאלטסו חר'ז'!"**).

mishpat פורים ה'תש"ז

ישנה אימירה מכ"ק מוי"ח אדמור' שה"את אשר קrhoו" שאמר מרדכי הביא את ה"את אשר קrhoו" שאמר המן ומפלתו, והבairo: מרדכי לא hei' שייך לנזרת המן בגשמיות - ה"ה יושב בשער המלך" וכו', וכן לא לסייעת הרוחנית שהשתחו לצל"ם או "נהנו מסעודתו של אותו רשות" – כי ה"ה הראש סנהדרין וכו', ובכל זאת הרגש מיד כאלו הגירה קrhoה לו – "את אשר קrhoה" – עד שהלבש שכך וכו', בحسبו שאמ' הוא, כי"ראש הסנהדרין" שעניינים של מוחזירן בעירות ישראל ולמדין אותן תורה, hei' **בשלימות** – לא hei' יהודי בזמו בא להעניין ד"נהנו וכו'" או להשתחוות לצל"ם... ובענין שבנ"י עמדו באחדות כזו, שמצוות של ה"פחחות שבפחחותים" שבבם גע גם ל"ראש הסנהדרין" עד שהרגיש שזה "קrhoה" – זה הביא למפלת המן, וההווארה: לא מספיק להשתחף בשמחתו וצערו של חייו – שמחתו וצערו של חבריו צ"ל שמחה וצער של!

mishpat פורים ה'תש"ט

כי"ק מוי"ח אדמור' ביאר פעם דיקוק לשון הגמי "כל הכהר בעבודה זורה נקי יהודי" [ולא "עובדת אלילים" וכי"ב]: אומנתו של היצה"ר הוא שקודם משכנע את האדם לעשות

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

"עובדיה" שניא מוצאה בכל אלב[ן] היא "זרה" לאדם זה. וכটעטו של שאל המלך [המסופר בהפטורת פ' זכרו] שחייב על הארץ ובקר של לעמלך "למען זבחו לה", וחשב שיש הקיימות את דבר ה'", ועי' נאמר לו שיש שמו מזבח טוב להקשיב מחלב אילים!! "מאסת את דבר ה'"! כי אף שענין הקרבנות היא "עובדיה" ומוצאה, אבל ממנה נתבע קבלת-על, וכשבמוקם זה רצוי להקריב "זבח טוב" ו"חלב אילים" היז' "עובדיה [שהיא] זרחה" לו! ומהذا נולד לבסוף "המן האגמי" והגוזרה של "להشمיך להרוג ולאבד את כל היהודים!!! מצד שני – מי שכופר אפי' בעובודה [שהיא] זרחה" [לו], היז' "כמודה בכל התורה" ונק' יהודי וכו'. וההורה: כשנזדמן לאי "מוצה שאא"פ לעשות בידי אחרים", קודם כל עליו לעשותו ולאח' י יכול לחפש עובודה שמתענג מזה. ועי' "וחכתי לה" המסתיר פניו" [תנוועה של קב"ע] הנה "יעשה למכחכה לו וגוו'".

משיחת פורים ה'תש"ט

ענין עבודת הבירורים הוא להעלות את הנוצרי קדושה **שבמתרברר**, אבל ענין עבודה הנסיוונות הוא שהאדם יעמוד בניסיון ולא יעשה דבר האסור, כי להיותו דבר אסור א"פ, לכאו', להעלות הנוצרי קדושה שבו. ולפי' לא מובן מיש בכ'ם (מייסד עה"פ נבשליishi דיפ' ראה) כי מסהה ה"א אתכם **לדעת** וגוו') שעובדת הנסיוונות היא געלית יותר מעבודת הבירורים, והרי מבואר בדאי' **שהעליל** הכי גדולנה געשית עיי' העובודה עם המטה מטה ביוטר, שענין זה ישנו דוקא בעבודת הבירורים! ולכן צ"ל שכשהאדם עומד בניסיון מעתעלים גם הנוצרי קדושה שבתוך דבר האstorו – "זדונות נעשו לו כזכויות!" בדוגמת הפיכת החושך לאור שיהי **לעת'ל**. וההורה: אין להתייחס כשבאים לאדם נסיוונות, כי דוקא עיי' העמידה בניסיון ניתן לו הכח להעלות, עד **בזמן הגלות**, את הנוצרי קדושה **שבאיסור** והפיכת החושך לאור, ועי' **משיכים** או גדור ביותר!

משיחת פורים ה'תש"ט

איתא בגמ': "כיוון שנפל פור בחודש אדר שם (המן) שמחה גדולה אמר נפל לי פור בירח שמთ בו משה". זה ששם כשהפור נפל בחודש אדר ולא בחודש מנחנס-אב ש'וחוכפל' בו הצורות' החל מחתא העגל ועד חורבן בהימ"ק, הוא, כי המן דעת שבני יתפללו לה' לבטל הגוזירה ולכן **"שמחה גדולה"** כשהגורל נפל לחודש אדר שבו מת משה, והתפלות הרבות שהתפלל מר"ח עד ז' אדר, לא **הצילחו** לבטל הגוזירה. והענין שתפילה לא עורתת מצינו רק בחודש אדר. ועי' אומ' הגמ' "וילא הי' יודע שבז' באדר גולד", ופרש"י "כדי הלידה שתכפר על המיתה". וצ"ל הלא מיתה מבטלת הלידה ולא להיפך? והביאור: כבר **בלידות משה** "נתמלא הבית כלו או"ר דהគונה ל'אורה זו תורה", דענינה – מעלה ממשינוי זמן ומוקם. והتورה ניתנה למטה דוקא כדי להיות "ממוחע" שמחברת את ענינים הגשיים עם ה', טאג' בהם, שהם מצ"ע תחת הזמן, יהיו עניין הנחיות – "חרות מלאן המות". וכן לידעות משה, שענינה – המשכת התורה שפעלת נחיות בעולם, "מכפרתת" ומכללת את מה שנgrams עיי' יום המיתה" – שתפילה לא עוזרת. וענין זה, שהלידה תבטל עניין המיתה, הוי בגלי אצל משה, שזוקא עליו נאמר **"לא מת"**; כי מוה שכבר **בלידתו** "נתמלא הבית כלו או"ר", מוכח **שמעותיו העצמי** הוועי התורה – נחיות, ובענינו העצמי נשרар **"חי וקיים" ב"זרעו בחיים"** – סמכוכים איש מפסיק איש' עד למשה רבינו ובנשראי ישראל שככל דור. ועפי' מובן גם מודיע נס פורים שעיג'ז **"קיימו מה רבבר"** היז' דוקא בחודש אדר שבו נולד משה.

משיחת פורים ה'תש"ט

איתא בגמ' **"מרוצבי** מן התורה מנין, **דכתיב** [בראשון דפי כי תשא] מר דרו, ומתרגםין מירא **צפאי**. וצ"ל: מהי שייכותו של מרכדי הצדיק ל"תירוגום" שמורה על ענין האלות, ולכללות הענין **"מר דרו"**, בושם שמעשה מדם חי' טמאה – העובודה על ענין האלות, ומברא אדמוני מהר"ש שענין זה הוא מצד בני דרו. ווובן עיף המבוואר שזה שצ"ל "שובה ישראל ווי כי כשל בעונייך", אף שהשכלון הוא בבח"י עקב שבבנ"י? כי כאשר ע"ק נכשל נופל ה"ראש", כי זהה הוכחה **שהראש**, שמננו נמשח החיים כל האברים, איינו שלימות. וזה גם מה שלאחרי חטא העגל נאמר למשה [בפני כי תשא] **"לך לך"**, ריד מגדורתך', אע"פ

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

שהי אז בחר ולא hei לו שום שיקיות لها – דכוין שזהו עמץ", ו'כלום נתתי לך גדולה אלא בשביל ישראלי', הנה כאשר יש חסרון בהם, ה"ז חסרון במשה. ועד"ז בנוגע למורדי, להיווטו וראש הסנודרין שתפקידם הוא להורות דעת את העם שלא יבואו מלכתהילהידי עבריה, ובדווריו hei كانوا ש"נעהנו מסעודתו של אותו רשות", ה"ז הוכחה שגם האצלוי ציל עניין של תשובה.

משיחת פורים ה'תשכ"א

בסעיף י"א של המשך מאמרי הילולא [דיויד שבט] (שהזו התחלת המאמר שי"ל לקראת פורים), מדובר אודות עניין הנצחים. ש"שבביל ניצוח המגד הרי [המלך] משביז כל סגולות האוצרות דהוון יקר הנ.asp והנקב' במשמעות כמה שנים מדור אחר דור, ואשר מעולם לא השתמש מזה לשם דבר, וכמוש וחותום מעין כל רואה וכוכי". ואוצרות אלו נונתנים אותם ע"י פקידי החיל בשביל אנשי החיל. ובנוגע לעניינו: לאחררי נשניה זורנו פרנס שנדע שעיטה משביזים את כל האוצרות של "דור אחר דור", מדורו של משה עד דורו של משיח, שהוון כללות העניין דהתגלות פנימיות התורה, "ה'אבן יקרה" שבכתר המלך וכו', באופן ד"ענין יפה" – הרי מובן גוזל האחריות המוטלת עלינו לנצל כי"ז במילואו! וכמו בוגנוו ללימוד התורה שאפי מי שלמד תורה כל ימיו, אבל הי רגע א' שהי אפשר לעסוק בתורה ולא עסוק, הנה עליו דרשו חז"ל "כי דבר ה' בזה וגוי", הרי עד"ז בנוגע לכללות הנוגתו של היהודי, שמציאותו היא תורה, שכן רחרר לו בה"שמעו .. והקשב", ואני מנצל בשליימות מה שנונתנים לו, ה"ז ההיפך לגומי של "הקיימות את דבר ה'".

משיחת פורים ה'תשכ"א

ביאור חומר האיסור דמשקלות "לא hei לך בביטחון איפה ואיפה וגוי" שבשביעי דפ' כי תצא, עד שעוזו זה הביא את העניין דמלחמות עמלק (וכמו שנלמד במדרשי מסמיכות עניינים אלו בפ' כי תצא): כישיש לאדם שתי גישות – "משקלות" – שונות: [לא כמו שצרכיך להיות, עפ"י הכלל "כל מאן דאסר לך כוותי", שצריך הנשמה, שהיא מהמי' את הגוף, יהיו אצלו העיקר, ונענני הגוף רק טפלים, אלא] הגישה שלו לצרכי הגוף היא שיש לעשות בזה מה שיותר, אף פעם לא מסתפק بما שיש לו כבר ושותם דבר לא קשה לו כדי להשיג מבקשו וכו', אבל הגישה לעניין קדושה היא למורי אחרת... (זהו מותבआ גם בחינוך, ולדוגמא: נונתנים נדבות גדלות יותר לבתני-ספר שם לומדים לימודי חול (או עכ"פ גם לימודי חול) מליישיבות שם לומדים על טהורת הקודש...) – דרך זו היא פיתוח הפתחה **על מלך שעומד בדרך ולא נותן שיקלו את התורה!**

משיחת פורים ה'תשכ"ב

איתא בגמ' "מן מה נתחייבו שונאיין של ישראל שבאותו הדור כל'י .. **מן שנהנו מסעודתו של אותו רשות וכו'**", שנחנו מזה גופא שזהו "סעודתו של אותו רשות". וההוראה: גם אם כאשר בפניהם האדם נעמד נסיוון קשה ביותר שאינו יכול לעמוד בפניהם, כמו ההכרח להשתתף בסעודה של אותו רשות" (או כל צרכיהם הגשמיים שנכללים בא"כילה"), אבל מודיע הוא נהנה מזה שזהו סעודתו של "אותו רשות!!! ועוד"ז בנוגע לעניין החינוך: גם אם מוכרחים עפ"י חוקי המדינה שהילדים ילמדו גם לימודי חול, אבל מודיע הנה מהזה?! תכנס לחדר ותבכה! מודיע הנה מהזה נהנה מהזה רשות" משבח את לדך ומזמין אותו ל"סעודתך" ... ועד שנעשה מנהג במדינה זו, שכשר הילך מצטיין בלימודי קוש שאין עושים מזה שום עניין", ואילו כאשר הילד מצטיין בלימודי חול – עשים יי"עש" דלו, מפריטים בעיתונים, מחליקים פרסומים, משיבים את הילד בראש השולחן וכו'!!! יש לדעת: גישה כזאת, המבנתה את כל כללות היחס לנפה"א לעומת הנפה"ב, מהרסת את יסודי החינוך הבשר!! ועפ"יז יובן מודיע גם ה"טף" נכללו בעונש כל'י ר'יל, כי במקום לקבל החינוך שחייבו של הקב"ה הוא דבר הכי נעלם hei ה"וונפהוק הוא"...

משיחת פורים ה'תשכ"ב

כאשר מרדי רצה לפעול אצל אסתר שתליך לאחשורוש ולא רצתה, מסר לה ש"אם החרש... רוח והצלחה יעמוד לייהודים מקומות אחר ואות ובית אביך תאבדו", והוסיף – "ומי"

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

יודע אם לעת זאת הגעת **למלכותו**? ותמונה: **הצלת כל ישראל**, "את ובית אביך תאבדו", זה שמרדי כי, ראש הסנהדרין, מצווה עלי' לילכת לאחשורוש בכוי – כי לא פועל עלי', רק הענין **דילעת** זאת הגעת **למלךות**?! וויבן בהקדם ביאור אזהה'ז בטעם ירידת הנשמה למיטה שהיא ירידת עצמה, שעליה ברצוננו ית', בחיה גורל שלמע' מטו'ז', שנשמה זו תקיים מצוה מסויימת. ואפי' אם היא תעשה זאת פעמי' במשך כל ימי' בעזה'ז! ופעולה זו היא נעלית יותר מכל פעולות הנשמה למיטה! ועוד'ז בעניינו: כאשר ארמלה אסתיר למרדי כי מבינה שעפ'ז תורה תוכל להציג את היהודים, השיב לה שהזו ענין של גורל שהוא לא מבינה שפ'ז תורה מטה'ז מלכחות' במשך שבע שנים וכו'!. **שלמע' מטו'ז'**, יכול להיות שדווקא **"לעת זאת הגעת למלךות"** במשך כל ימי' חיו טפל והיא עשיית טוביה זאת. וההורה: **יהודי הטוען איך יכול להיות שכ מה שעשה כל מילך היה זטוף** לגבי קיבלה זאת. וההורה: **או מרים לו שיכל להיות שעיקר ירידת נשמתו למיטה היא זהה!** ויש לו כחوت של **"מלך" לבצע זאת!** – **"הגעת למלךות"**.

mishicht porim 'tshc'ב

מלחמת עמלק, שקיימת "מדור דור", ברוחניות: **מלך פועל** שגם אדם שיודע את**רובונו**, שלמד עניינים בגדיות הבורא והשכח'פ' וכו', ובכ'ז היה **"מכoon למורוד בו"** כי ככל שהלעכמו הוא דבר קור, ולו נוגע רק להבini את הדבר כמו שהוא ולא את התוצאות שצ'יל מזה בהנהגת האדם, וכן שיק' שגם אם **בשבלו** יודע את רבונו **אבל בפועל** **"מכoon למורוד בו"**! וכשהמלך אינו יכול לפעול איז על האדם היה מתחילה עס עניין דק יותר: **"אשר קורך בדרך"** – הוא מקרו' את האדם שלפחות לא יתפעל מגדיות הבורא, שיקיים את המצוות אבל **בלי חיות והתפעלות**! כאמור: הר' אתה חסיד שלמדת בחסידות **"אין עד מלבדו"** אז מהי ממדות רעים וכו', כי אם חיות האדם אינו בתומ'ץ **"ה'ז יחי" בעניינים הפכים וכו' ("אין עד פוסטיקע קליביט מען זיך")**.

mishicht porim 'tshc'ג

עה'פ' [בשני דפי נח] **"בשנת שיש מאות .. נבקעו כל מעיניות תהום רבה וגוג"** איתא בזוהר שבשנת שיש מאות **לאף הש夷** יתרבה החכמה [סתם], לא של תורה] בעולם, עד שgem **"רבייא"** (צערירים) יתעסקו ויבינו החכמה. והיינו, שכבר **לפני אלף שנה** ניבאו את מה שראויים לאחרונה: 1) הגילויים במדע וחכמות חיצוניות, 2) גם **ערים** תופסים את מושגי המדע, מה שפעם היו צריכים להתייגע עז' **עזרה** שAVIS! והזהר מסיים שם שהתוכזאה מכ'ז תהי' שכולם יכירו **ש"ה אחד ושמו אחד!** ואעפ'ז לא מנצחם את ההזמנות... ועוד'ז בוגע להתערורות הכללית לאחרונה **"לשוב אל המקורות"** - כו'כ מבני' מיטחנבים עםzmanן לדבר ה', ומחייבים שייראו להם את הדרך! וההחרויות היא על מנהיגי הקהילה לנצל את ההזמנות הזאת שבמוקם להתעסך עם בני הקהילה בעניינים חיצוניים, עליהם, לכל-ראש, לתת להם את המזון עבור **נפש האלקית!**

mishicht porim 'tshc'ג

ישנם כו'כ שהיו יכולים להסתפק רק בכמה שעות/ימים בשבוע לעבוד כדי להתרנס בהרחה, ולנצל את הזמן השאר לענייני **תומ'ץ**. ובפועל לא מסתפקים בזה, מכיוון ש'כ'א רוצה שייהי לו את מה שיש **לשכנו** ויוטר מזה, לדוגמא – **"כسا ישן"** יותר משל חברו... רוצה לאכל ודוקא מאכלים **יקרים**... וכי'ב, **"ירדייה"** זו אררי מותרות אין זו סוף, כל מה שיש לו – לא מספיק, ורוצה עוד ועוד עד ש**"זוכה"** שישימו אותו על הרשימה של משלמי **98** אחוזים למס הכנסה... ושוקע בזה כ'כ עז' שזה לא נתן לו לחשב לשם מה ירידת נשמתו בעולם?! זה **"אוכלי"** את החינוך של בניו ובנותיו מכיוון שאינו לו זמן לחשוב עז' וכו'. בזמנים לנצל את ההזמנות שיש היום שאפשר להתרנס **בכבודו** בקטצת זמן ולנצל את הזמן השאר לעניינים **וחונניים** – לעשות טוביה לא יהודי שני, ללמידה עצמו ולחקק את הילדים כדבוי, מנצלים זאת לשכו'ע עוד יותר **בגשמיות**! ועוד'ז בקשר להזמנות גדולה יותר: בוגע לתקופתו, ינסן כו'כ **"קיצים"**, ועכ'ז לאחרי **ה'קרבנות** הربים שה'ז וכו', ולכאו' הייתה צ'יל המשקנא הממידת לפועל **שיהי** "דור שכו'ז זכאי" שאז יבוא משיח. לא היתה לעולם אפשרות כזאת כמו עתה חן מצד התערורות שישנה **מלמטה** לקיום **תומ'ץ**

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

[כנ"ל], והן מצד שמלמעלה נתנו את הכח לבנייה להנאה חי הפרט והכלל באופן ד"י' כו' כל ישראל לילך... בדרכיו תומם"ץ. כתעת ישנו "קול גדול ולא יסף" שמכריז – "שובו בניים!" ולמרות כי – לא מנצחם כלל את ההזדמנויות והנה עוד הزادנות: בשנים הכה אחרונות נתגלו כו"כ כתבי-יד דתורת החסידות, וגם נתעמתה שלא בערך החתוגות ללימוד החסידות, ולכארו הוי צ"ל שכ"א "יטבי" את עצמו בלמידה בהפצצת לימוד זה, אך לעת עתה – לא נגע ולא פגע! ועד"ז בוגרעד לעוד כמה עניינים שהיתה התקווה שייעשו מאיליהם, ובפועל...! התקווה, על סוזד החבטחה של"א ידח מינו נח", שעכ"פ מעתה ינצל את כל האפשרויות, ובכללות הענין ד"קול דודי דופק .. פתיחי לgi גוי שראש נמלא טל וגויו, שהקב"ה כבר לא יכול לסביר את הגלות ומתחנן "פתחי לי" אפי"כ "בחודה של מחת", ואז יכול להזכיר פנימה ותבוא הנגולה!

משיחת פורים ה'תשכ"ג

המדרשה מביא משל להמן "עלוף שעשה כן על שפת הים.. אמר אני זו ממש עד שאעשה ים יבשה...", מה עשה נוטל מים מן הים בפי וושאך ליבשה.. כך אמר ה' להמן אי שיטה שבועלם וכוי". משל זה מוסיף ביאור בכללות גירות המן. לדלאו' לאחרי שהמן ראה מה עלה בגורלם של כל אל שרצו להרע לישראל, מודיעו חשב שהוא כן יצלח? אלא שהמן טעה וחשב, שבמה דברים אמרוים – כאשר בנ"י נמצאים ב"יט" – מקור חייהם של בניי, "דבקים בה" אלקיים", אבל כאשר "נהנו מסעודתו של אותו רשות" [וכמשנאי' במ"א, דחטאנס ה'י – שנחנו מזה גופא שזהו "סעדותו של אותו רשות" (או"פ שהמאכלים היו כשרים), שזכו כללות הענין דתאות עה'ז, ואז אפשר להיות אהבת ה' ואהבת העולם בבת אחת!] והם נמצאים ב"יבשה", חשב שעכשיו יצלח במזימנת. ועי' ענה לו הקב"ה: "עפ"כ בניי הם "בניהם למקום" ולהחליפם באומה אחרת אי אפשר!" ויתירה מזו: אפי' אותן יהודים שנראה שהם (המים שהוציאו מן הים ו) "התיביש" – נשארים עצם "דבקים בה" אלקיים". כי יהודי אינו יכול להפריך צו' מלקלות ורוצה לעשות רצונו ית', אלא לפעמים זהו בבחיה "שינה", ובזמן מסוימים "מתעורר" נקודת היהדות שבכ"א.

משיחת פורים ה'תשכ"ד

איתא בגמ': "משל דאחשורוש והמן למה הדבר דומה, לשני בני אדם, לא' הוי לו תל בתוך שדהו, ולא' הוי לו חרץ בתוך שדהו. בעל חרץ אמר, מי יתנו לי תל זה בדים, בעל התל אמר, מי יתנו לי חרץ זה בדים. לימים נזדוגו זה אצל זה, אמר לו בעל חרץ לבעל התל, מכור לי תילך, אמר לו, טול אותה בחנס והלאה". וזה מה שאחשורוש אמר להמן "הכסף נתנו לך והעם לעשות בו טוב בעיניך" וכו'. והבהיר: הסיבה לכך שאין יכול לטבול היהודי – אי' משני מצבב: 1) "לא' [אחשורוש] הוי לו תל בתוך שדהו": **עצמם** של היהודי ("גופו" של היהודי) חשבת אצלו ל"תיל" ודבר זו המנקרת את עניינו ולא ננתן לו מנוח. 2) "לא' [המן] הוי לו חרץ בתוך שדהו": מאז קיבל בנ"י את התורה, "תורת חיסין" (ה"נשמה" של היהודי), מרגיש הגוי שיש אצלו "חרוץ" – חלל ריק. ולמנוע את רוש הריקנות עי' זה הוא יתעלה – אי' רוזח... ובכך, יש לו דרך אחרת למנוע זאת – "ביהודים לאבדם", ובמייל לא תהי מוצאות של תורה בעולם **בכלל**, ובמייל לא לירגש הגוי שחזר לו משחו... וזה מה שה"משל" ד"בעל התל" ו"בעל החץ" בא לממדנו: סיבות **האמיתיות** של גירות המן היהת – שווי אינו סובל **עצמם** מוצאות של היהודי ("תיל") וגם מרגיש "ריינוקות" לעומתו ("חרץ"). ולכן העצה לבטל הגירה אינה ההשתדלות אצל אחשורוש – הוא בעצם רוצה להיפטר מהיהודים... אלא גזירות תענית וקיובן כ"ב אלף תשב"ר וכו'. וזה שאסתור הלכה לאחשורוש הייתה רק מפני שמנדי מסר שהעפ"י תורה יש צורך גם בפעולות בדרך הטבע, "וברךך ה' **בכל** אשר תעשה" (ולכן הדבר הראשון שהיא עשתה היה – לא להתבלש ולהתהייפות וכו', אלא לקרוא לירוב זקון) ולבקש ממנו "לך בנוס את כל היהודים... וצומו עלי... וgom אני ונורתי אצום בן גוי"). וזהי ההוראה לדורות – "כתבוני לדורות": **היהודי** צריך לדעת – שמצו אין סמוך על הגוי ו"חсад לאומות חטאת", כי בכל דור ודור יש "בעל התל" ו"בעל החץ" – הגוי אינו סובל היהודי! ולכן עיקר הרא לאוג שיהי "וברכך ה'". אלא שלאחיז צ"ל גם ההשתדלות בדרכי הטבע ויצליהו בזה וכו'.

משיחת פורים ה'תשכ"ה

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

זה שכל העולם "מסתובב" בשביב "קבוצה קטנה" של יהודים מקיים תומ"ץ – יובן בהקדם הביאור בוגע לב' עניינים תמהווים שמצוינו בוגע לкриיאת המגילה: 1) התחלת קרייאת המגילה (להלכה) הוא מהתחלה – "ויהי בימי אחשורוש וכוכי", דלאו אייז' נוגע לעיקר השיפור וכו? 2) אחז"ל "כל ספרי הנביאים עתידין ליבטל לימות המשיח חוץ מגילת אסתר והלכות"! איזה חידוש יש בה שכן דוקא היא לא תיבטל בימים המשיח? והביאור: בקריאת המגילה מתגלה שזה שהקב"ה הנהיג את העולם כדי שאחstorosh ימלוך על קכ"ז מדינה, ועשיות המשתה וכוי ה' זה רק רק שניים לאח"ז יהיה לבני' הנס של "ונפהך הוא"!... וחידוש זה נוגע אפי' לימות המשיח: אעפ' שגם לעומת עלייה המציגות של "עמיים", וגם המציגות של מין החיה, הצומח והזומם – אבל כי' ה' טפל ביחס לעיקר התכליות – מציאות של בני' שעיסקו בתורה! וההוראה: כאשר אדם רואה שרוב היום הוא עסוק בשאר צרכיו ורק מעיתו הולך לענייני תומ"ץ, וגם זה רק מגיל בר-מצوها, ושואל מדוע לא נולד מחויב במצוות, ושיצטרך לעסוק רק בתומ"ץ? אולם ראים לו: "כל העולם בולו לא נברא אלא לצאות להז'", קרייאת המגילה לא מתחילה עם "ליהודים" היתה אורה – זו תורה, אלא דока ב"יוהי בימי אחשורוש .. המולך מהוז' ועד כוש", ודוקא זה הביא ל"ונפהך הוא"! וכך יחיי אפי' בימות המשיח: גם אז יחיי לא רק הקב"ה תורה ובני', אלא גם "יריסים", אלא שככל מציאותם תה' תפילה לבני'. והעיקר – בנוגע לעבודתו בהווה: אין להבהיר מזה שascalות עם ישראל הוא מיעט קטן, כי מזה חשוב זה לא הכותות אלא האיכויות – הקשר עם מקור החיים וכו'. ודוקא לאחרונה התגלגה דוגמא לזה גם בנסיבות קטנה יכולם להיות גנוזים חחות עצומים של איכויות וכו'.

משיחת פורים ה'תשכ"ה

תוכנית עניין של אסתר הוא – כמאחז"ל "אסטר מן התורה מנין, ואנכי הסטר אסתיר". וזה גם תוכנה של המגילה – סיפורו נס ה'gi גדול של הצלת כל עם ישראל מופיע בה באופן שיכולים לטעתות ח'יו ולומר שאח"ז אלא עניין טבעי בלבד. ולהימוד מהמגילה הוא,ograms במצב דהיום והסתור הגלות צריכים לדעת שהכל מתנהל ע"י ה' – "אחשורוש – מי שהארית והמאות שלו!!" וענין זה שיך במיוחד לאסתר, כי דוקא היא, בהיותה בין הגוים, הרשימה את העלם והסתור הגלות ביטור, משא"כ מרדכי שישב בסנהדרין וכו'. וורו שדוקא אסתר מסרה נשאה לכתב המגילה, שכן קראת המגילה על שם שמה דוקא – בmund ומצב שה' נותן שפע רב יכול להיות מצב י"ה הסטר אסתיר פניו בזום ה'וא" – שטוענים שכ"ז הוא מצד הטבע. וענין זה נוגע בפרט לאלו שייצאו ממדינת ההיא שטוענים שכעת אין להם על מה להאריך בתפילה... עלייהם לדעת: אמן כאשר ה' נותן – צריך לקחת, אבל זה צ'ל באופן של "את אמר מרדכי אסתר עשו", כי לולי זאת מה לה ולכל הנסונות" שב'בית המלכות"...

משיחת פורים ה'תשכ"ה

זה שמרדיyi דוקא ה'י "משנה למלך אחשורוש" הוא (כמו שמשמעות בכתב) מפני שה'י "אזרול ליוחדים". שם הרים שמכיוון שדרים בין גוים, צריכים לתת ילידים האפרחות להתדרב עם הגוי... עד להיות "משנה למלך אחשורוש" – סגן נשיא ארחה"ב! וזו ההוראה – להיות "משנה למלך אחשורוש" כרוך עם יובי נסיונות, ובשביל זה צ'ל תחילת "גדול ליהודיים". אמן, לאחרי כל העילויים, ממשיק הכתוב ואומר שמרדיyi ה'י "דרצוי לרוב אחוי", يولא לכל אחוי, מלמד שפירשו ממנה מקצת סנהדרין). וההוראה: מרדיyi עצמו ה'י מוכrho להיות "משנה למלך אחשורוש", זו היהת שליחותו. אבל אשר יש ליהודי ברירה – או להיות "משנה למלך אחשורוש" – **עסקנות ציבורית להצלת ישראל, או לעסוק בתורה – מוטב שיבחר, עצמו ולבנו, "חילק היפה" – העסק בתורה לשמה כל ימיו, וכך להיות רצוי "לכל אחוי".**

משיחת פורים ה'תשכ"ה

בשיחות פורים תש"ה סיפר כי' מוו'ח אדמור' שבפורים שנת תק"ה, שנת העיבור, אמר הבעשיט: "עכשו העולם הוא בעיבור". וקשר זה עם זה שבאותה שנה הייתה נשמת רבינו הזקן בעיבור, שהרי נולד בח' אלול תק"ה. ביאור הדברים והקשר אליו: כללות עניין

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

ה"עיבור" הוא הזמן (1) שבו יורדת הנשמה ממעלה עד שתוכל להתלבש ולהחיקות גוף גשמי, (2) הגוף מותכוון שיווכן לקבל חיות רוחנית מהנשמה. ועד"ז בירידת ה"נשמה דשה" של אדה"ז עם השילוחות להחדר בעולם את הגilio של פנימיות התורה, הוצרך להיות ההכנה בהשנמה וב"העולם". והנה לאחרי שרבני הזקן פותח וסלל את הדרכ לගilio פנימיות התורה, עד שגם **כל העולם בכללותה** ה"עיבורי" – יכול כל חסיד לפעול בזה! (עד הפירוש בו"הימים האלה נזכרים ונמשים", שלאחרי שמרדי כי ואסתר וכוי פתחו וסללו את הדרכ, יכול כל יהודי, ע"י ה"זונקרים" בכל לבו, לפעול (וינוועשים!) את כל מה שפועל מרדכי ואסתר וכוי בזמנם!). אלא שמננו נדרש ענן של "עיבור" והכנה עכ"פ ממש שעיה קללה...
משיחת פורים ה'תשכ"ה

גזרת המן הייתה באותו ענן בבני ששווה אצל **כל כולם** "מנער ועד ז肯 טף ונשים".
ובבאיור: לכאו זה שהמן ראה שמרדי כי לא יכרע ולא ישתחוווה" הוא אולי סיבה לרצונו "לשלא י"ד בגודלי ישראל וכיו"ב אבל מודע גם ב"טף ונשים"?! אלא מפני שהענין של "לא יכרע ולא ישתחוווה" במרדי כי אינו מצד עניינו – חמכתו ועושרו וכו', אלא מפני היותו חלק מ"עם מרדכי": זה לא בא מאמרדי כי יוציא מן הכל"ל אלא זה בא מנקודות היהדות שהיא שלימה אצל **כל היהודי** מצד עצם נשמו, שאינו רוץ ואיינו יכול להיות נפרד מאלקות. ואת זה לא הי המן יכול לשבול מפני היותו הניגוד הגמור לנוקודה זו – חוצפה ביל טעם. וכך הייתה גזרת המן יכול באופן שווה "מנער ועד ז肯 טף ונשים". וכך גם כאשר היי "ונפהך הוא" הנה השמחה דפורים היא באופן שווה אצל **כל בני טף"ר" שעישים** וכו'. וזה הטעם שדוקא שמחת פורים היא "עד דלא ידע", דלא כשמחת שאר המועדים שזהו מ"ע מן התורה, כי שמחת פורים קשורה עם נקודת היהדות של **"ישראל" שקדמה לתורה**.

משיחת פורים ה'תשכ"ז

בקביעות שנה זו חלים ימי הפורים **בسمיכות** ממש לשבת פ' זכור, ש"י הימים האלה נזכרים", שקי על זכירת מעשה עמלק (כמ"ש בתושבע"פ), באים מיד ל"זונעים" – ימי הפורים. וזו סמיכות הכי גדולה שכולה להיות. [כי אע"פ שיכול להיות שפורים יהול ביט השבת עצמו (בזמן שהוא מקדשין החודש עפ"י הראי), אבל מגמי ממשע שאז זכור פ' זכור בשבת שלפנ"ז]. והוא"ר שתיכף מזכירת מעשה עמלק בש"פ זכור נבואה למחית עמלק **בפועל עיי מלכא משיחא**. וההוראה: **לפעמים יכול להיות שהאדם מבן בשכלו מה עליו לעשות אבל הדבר לא בא לידי מעשה בפועל**, וכגידוע הענין ד(ט)טמות המוח ו(ט)טמות הלב וכו' שגים אם מבין את כל הענין בשכלו, אבל זה לא יורד **ללב** (ובמילא גם לא לידי מעשה), וזה ההוראה מקביעות ש.ז. **שהה"זברוי** בmouth צרך שיבוא מיד לידי מעשה בפועל. וכן תהי לנו שע"י **ה"זביבט"** בכל יום בתפללה "шибנה בהם"ק במרה בימיון וכוכי, שיהי **"במהורה בימינו" בפועל** ממש למטה מעשרה טפחים!

משיחת פורים ה'תשכ"ז

איתא במס' מגילה "פני מה נתחייבו שונאיםו של ישראל שבאותו הדור כל"י .. מפני שנחנו מסעודהו של אותו רשות". ותמהו, וכי אכילת מאכלות אסורות חמורה כ"כ שבלילה יתחייבו כל"י היל"ית? ובבאיור עפ"י מושרזי"ל שבני נמשלו ל"כבהה העומדת בין שביעים זבים" ש"עומדים עליו לכלותינו", ו"גדול הרעה (ה) שמצולה ושותמה". הינו שעפ"י טبع אין מקום לקיום של ישראלי בין האומות, אלא בחסדי ה' הוא שומר אורותם ומצלם באופן נסי. ולכן, כאשר בניי **"נחנו מסעודהו של אותו רשות" והוכיחו בזה שמצויאו של "**אותו רשות**"**, **ה"שבעים זבים"**, **חשובה בעיניהם ולא הקב"ה ותומ"ץ, ובזה גופא דחו את השמורה הנלית של "הרעה", והתוצאה הטבעית הוא שלילת קומהה של ה"כבהה" הילית (כולל גם הטרף שלא בא כלל לטעודה). וההוראה: יהודי צרך לדעת שהוא **למען הטבע** והוא מקבל את פרנסתו מה' ולא מ"אותו רשות", אלא **שה' רוצה שהיהודים יעשה הכל לי** בבדרכי הטבע שיתנהו כ"מינהג התגרון" (אבל כמובן שהוא נזהר מאיסורי גנבה וכו').**

משיחת פורים ה'תשכ"ז

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

מרדי ה"בטול", שלא השתתף בסעודת אחנורוש, נשאר שר "היו שבער המלך" גם לאח"ז, ואלו שיחפשו "למצואו ח"ז" בעיר הבירה ע"י שהשתתפו ו"ינהנו מסעודהו של אותו רשות" הביאו ע"ע עי"ז צרה גודלה, כנ"ל, ובסוף הוכרזו לerdeci שיבטל את הגираה, ולעשות כדבורי לצום שלושת ימים וכי. הרוי מوطב hei שמכלתחילה יעשו דבריו ולא לכת לסעודה אחנורוש! וזהי ההוראה לזמןנו מהסيبة שהביאה את גזירת המן ר"ל שי' הקורה את המגילה [כאילו זה ענן השיין] למפרע – לא יצא": ה"רדיפה אחרי הגויי" מביאה ר"ל שמאבדים את החשיבות בעיניו ובדרכ הטבע אין אצלו זכות קיום לבניי. ודока כאשר ה"יהודי" כופר בעבודה זרה, ו"המן" רואה שהיהודי גאה ביהדותו, ובמוקם לרוץ לישער המלך" לבטל את הגירה, הוא יושב "בשוקו ובטעניתו" – זה גורם לו לבבד את היהודי ולהסתובב ברחובות העיר ולהזכיר "ככה יעשה איש אשר המלך חפץ ביקרו!" אבל אליו עי"פ שוכ"ט והי "לייהודים הייתה אורחה וגועו", הרי במקומות שהוא יבוא ב"דרך הקשה", מوطב לא לבוא כלל למכב של גזירות ותעניתים ר"ל, ה"מושבב", ע"י שמבטיחים מלכתחילה שלא יהיה "סיבה" לזה – לדעת שאע"פ ש"אתם המעת מכל העמים", הנה "אתה בחורתנו מכל העמים וכוכו", וזה נכון בכ"מ ובכל זמן, ואין מה להנות "משעה מועדתו של אותו רשות"!

משיחת פורים ה'תשכ"ז

בעין אחדות ה' ישנים כמה דרגות – החל מדרגת הבנת קטן בזה ועד לאמונה ה' אחד בטהרתה ש"אין עוד מלבדו". ומכיון שה' הוא "אחדות פשוטה", הרי מובן גם בנוגע למציאות הבראה שבראה מאחדות פשוטה, שלמרות שרואים ר' בפי פרט נבראים שונים הרי **כלם** ממתאחדים למציאות אחת, ואחדות זו, שכולם נבראו מברוא אחד, היא עיקר מציאותם. מכיוון שה' הטיל על עם ישאל לגלות זאת בעולם, מוטל על כל היהודי – כמו רב, רופא, בעל-עסק – להפיץ רעיון זה בכל סביבתו ובכל מקומות בעולם שידו מגעת. ונען זה הוא גם בנוגע לאח"ע – שבחייב היהודי על קיום המצוות בכל נכל גם הציווי לפועל בכל מקום שידו מגעת **שבני נח** יקימו ה' מצוות דב"נ. וענין זה מסופר בסיטים המגילה שי"ישם אוחנורוש מס על הארץ ואיי הים – הנוהג באופן של צדק ויושר מצד "מוראה של מלכות", שהוא הונาง בפועל ע"י ה"משנה למלך", מרדכי, כי כך נצטווה למשה מסיני.

משיחת פורים ה'תשכ"ז

בחיו של היהודי יש חלק שכלו יהודות ויש חלק שմבחן לא רואים חילוק בין מישחו אחר, אבל האמת היא שאם הוא היהודי ה' היה היהודי בכל פרטיו גופו ונפשו, וכאשר יסתכל בש�ע מצא הורה ופס"ד איך להתנהג בכל פרט. אא"פ לחلك בין חלק זה של היהודי לחלק שני, כי הכל מציאות אחת שלחקות מ"ה אחד" (וכן). בוגנו לפועל: לאחרונה נסעו مكان שלווים לאוסטרליה כדי לסייע שם בלימוד התורה וקיים המצוות, הנה ההוראה לזה מהעין ד"וושם אוחנורוש מס על הארץ ואיי הים" שבסיטים המגילה: ש"אוחנורוש", הקברה "שהארית וואשית שלו", יש לו הכה והשלטון לקבל "הכנסה" גם "הארץ ואיי הים", ושולח לשם שליח כדי לגבותה מס"! השלוחים לא מנותקים מ"ישון הבירה" כי ה' באופן ד"שלוחו של אדם כמותו", והקבלה נותנת את הכהות לפועל שוגם שם יידעו "איין עוד מלבדו". אלו שקיים את ה"ליך" לך מארץ וגוע – אשרי חלקים בנוגע לחייהם הפרטיים בוגור".

משיחת פורים ה'תשכ"ז

נאמר במגילה על מרדכי "איש היהודי ה' בשושן הבירה": גם **בשושן הבירה** אותו (לא בתור "מרדי", אלא) בתור "יהודי"! בינגוד לשיטת שצ"ל "יהודי" [רק] באחלה"ך" אבל בחוץ בין הגויים אין להבליט היותו היהודי כדי לא להרגיז אותם וכי – נאמר במגילה שלא זה הסדר, אלא דוקא מי שוגם ב"שושן הבירה" נזכר שהוא "יהודי" מצליח לעמוד מול "שושן הבירה", עם מלך "מושל ב匪ה", ושרים כמו "ממוקן זה המן" וכו'. ועד עז' בסיטים המגילה נאמר כי מרדכי היהודי משנה מלך אוחנורוש וגועו: גם כאשר זה כבר לא עת צרה, אין "מרדי" טוען שכתעת ניתנת וצריך להתנהג עפי' שכל, לפי הסדר של המדינה, ואין צורך להזכיר בכ"מ שהוא "יהודי" – אלא גם אז, כאשר נתמנה להיות "משנה למלך", ה' "ה"מרדי היהודי"!**ואין** צרי עצה אחרת להצליח ולהשאר "משנה למלך" – לא רק כי כך

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

אומרת התורה, אלא גם "אחוֹרֹשׁ" מסכימים מרודכי כי "משנה למלך" רק מפני שרואה שהוא איש אמת והוא מופעל ממאך א' ונשאר "יהודי".

משיחת פורים ה'תשכ"ח

הטעם שגוזירות המן היו בעיקר על תורה, שבת ויו"ט, מילה ותפילין, הוא, כמובן שתוכן מצוות אלו הוא הקשור בין בנ"י להקב"ה: תורה – היא הרוי חיותו של יהודי. שבת ויו"ט – "אותה היא בינו וביניכם" שהקב"ה מאוחז עם בניי. מילה – "ברית עולם" בין בניי להקב"ה. תפילין – "והיו לאות על ידך וגוו". והמן ידע שכל זמן שבנ"י קשורים עם הקב"ה לא יוכל להם. וכן, כאשר בניי עמדו במס'ין לא להפריד חיו ממקוב"ה ונעשה להם סט פורמים, נאמר "לייהודים הייתה אורה – זו תורה, ושמה – זה יו"ט, ושsoon – זו מילה, ויקר – אלו תפילין". ומ"מ, מבין כל הדברים אלו הנה דוקא התפילין שעלהיהם נרם לזה ש"רבבים מעמי הארץ מותייחדים כי נפל פחד היהודים עליהם" (כמו"ש במחרשות"א). והטעם: כי שאר המצוות עוסים בניי לעצם, שהם יתקשרו עיי' להקב"ה, אז אין לומר מה לפחד מזה, אבל תפילין – שבראש, שכל ענינים הוא שיוראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך" – להשபיע על הגוי! מזה מפחד הגוי!

משיחת פורים ה'תשכ"ח

ההסבר מדוע מבין כל החששה בדברים שלבש מרודכי, "לבוש מלכות תכלת וגוו", מצינינום בנוסח "ישוונת יעקב" – "בראותם יחד **תכלת** מרודכי", היציטת שלוי! כי זה שגם כאשר מרודכי הוא רק "משנה למלך" ולא המלך, הינו שהוא בגולות, ומ"מ מתחALK עם ציציותו בחוץ, ועם **תפילין** הראש שוגם אחשורוש מפחד מזה, ואינו מופעל מכאן אי, אפי' מאחרוש (ש"יפטר אותו..." – זה הי' לפלא! הרי, שלא צרכיסים "פורים-תורה" לקשר מבעצם תפילין עם פורים – זה מפורש במגילה: היסicos של "לייהודים הייתה וגוי" הוא "ויקר אלו **תפילין**!" דוקא עיי' תפילון, שיחידשו הוא (כני'ל) שניכר עליו שישם ה' נקרא عليك", שמו ולבו משועבדים להקב"ה, וזה נעשה דוקא עיי' עור של בהמה – זה עושה רושם על הגוי עד שהגוי מכבדו, עד שי'ביבים מעמי הארץ מותייחדים" עיי'.

משיחת פורים ה'תשכ"ח

ביטול גזירת המן הייתה עיי' קיום בקשת אסתר "לך כנס את כל היהודים וצומו עלי שלשת ימים". ובזה מצינו אכן מיוחד וברפרט – לתענית, הוא בגיל מאוחר יותר, וגם אז – רק לשעות, כי: 1) התחלת החינוך בכלל, ובפרט – לתענית, הוא בגיל הגזירה הי' בעיקר בזכות הטע, ולא "שלשות ימים"! 2) מלשון המדרש ממשמע שביטול הגזירה הוא י"ל שלשות, ממשמע שזה לא הי' אצל רק בתור חינוך. 3) עניין החינוך בכלל הוא כדי להרגיל אותו לזמן החיון, אבל צום זה הי' חייב **חד פמען!** ומכ"ז מוכחה שהכוונה בי'יצוומו עלי וגוי" היהינה לכתיחה גם **לקטניות**. והסבירו: גם אצל הגודלים לא הי' ביטול הגזירה בזכות השבל שלהם אלא מצד **קטנות** (ובייטול) השבל שלהם – מסירות הנפש להקב"ה באfon ד"עד דלא ידע". ההוראה ממ"ש במדרשי שמתי שאמותיהם של התינוקות רצו להביאו להם אוכל – סייבו, והמשיכו בתעניתם: מצד א' צ"ל לאמא רגש **מיוחד** של רחמנות על ילדייה. אבל מצד שני – מיד כאשר שומעת **מרודכי** אומר להם לצום – נופלות השאלות ונונתנת לילדים **לקאים הוראות!**

מהתוודעות פורם ה'תשכ"ח

סיפור המגילה מתחילה עם "ויהי ביום אחשורוש", ו"אין ויהי ביום אלא לשון צרה". וההוראה: יהודי צריך לדעת שגם בשעה ש"מרודכי" יושב בשער המלך וכולם נשמעים אליו וכי ולא חסר לו שום דבר בגוריר, אבל אם הוא "בימי אחשורוש" ולא ביום מלכות בית דוד כיון דמשיח עדין לא בא, הרי זה **עצמו צרה הפि גודלה!** וה"צרה" היא ממנה עצמו, דמכיוון ד"מפני חטאינו גלינו מארצנו", הרי כל זמן שהוא נמצא עדיין "בימי אחשורוש", גלינו מארצנו, הי' עצמו הסיכון שיש לו עדין על מה לעשות תשובה. וכוכנות התורה זהה אינה כדי "מאנן א' אידן שוער אויפן הארץ" – להפילו במצב של היפך השמחה בשעה שצ"ל

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

להיות שמחה, אלא להודיעו ש"ימי אחשורוש" אינם מעמד ומצב של יהודי, ובו תלוי הדבר שיהי תחת מלכות בית זוד!

משיחת פורים ה'תשכ"ט

אחזיל"ל "כל מקום שנאמר ויהי בימי איןוא אלא צרה". וכזיל איך זה מתאים עם מה שדרשו חזיל עה"פ "ויהי ביום אחשורוש" שזה קאי על "מי שאחראית וראשית שלו" – הקב"ה! והביאו בזה ע"ד הידוע מה שהה"צ לוי"ץ מברדייטשוב הי' טוען בפני הקב"ה ובכך מלמד וכותע על כלל ישראל: אם כל תאותה עזה"ז הייתה מכך "בسفרים" ואת הגן-עדן וועה"ב היו וואים בענייןبشر – הוי לך טענות, אבל כאשר הממציאות היא הפוכה – מה הנך רוצה מכלל ישראלי??... ועוד"ז בעניינו: בזמן שביהמ"ק הי' קיים רוא אלקות בגilioי בעניין בשר, הוי זה מצב של "מרחבי", אבל כאשר אלקות הוא בהעלם, ושםות הי' כתובים במגילה רק ברמז, ובגלו רואים "אחשורוש" שמושל בקכ"ז מדינות, וצריכים לחפש במדרש כדי לדעת שזה קאי על "מי שאחראית וראשית שלו" – זה גופה הוא ה"שרה"! ותפקידו של יהודיו הוא לא להתפעל מנסין זה, וגם במצב של העלם והסתור, הוא נמצא ב"יוואל סטריט" בין אויה"ע וכיוו"ב, ה"ה מגלה את האמת שהכל הוא מאת "מי שאחראית וראשית שלו"!

משיחת פורים ה'תשכ"ט

הסביר לו שאスター ציווה את מרדי כי "לך כנוס את כל היהודים וצומו עלי וגוו"י" כדי שתצליח כאשר תליך לאחשורוש לבטל את הגזירה וכו'. דמןיניפ: אם סומכים על נסימ לביטול הגזירה, שכן צמים, אין צורך שתליך לאחשורוש ולבקש, ואם הולכים בדרך הטבע, ובדרך הטבע היא לא מוצאת חן בעניין אחשורוש, מה יועילו החומות?!! – כי בזמן הגלות כאשר אלקות הוא בהסתור, רוצה הקב"ה שהננסים יהיו מלובשים בטבע. ועוד"ז צרייכט להתעסק במסחר, אף שעיקר הפרנסה באמה מה"ה" שכן יש להתפלל אליו להצלחה, כיון שהזה בא בלבושים לטבע. וזה גופה שצרייכים לבושים בדרך הטבע מראה שנמצאים ב"צרה". וזהו משאחזיל"ל "אスター מן התורה מנין שנאמר אני הסטר אסתיר פנוי ביום ההוא", שההנהגה בימי אスター הינה שהי"י "פנוי", אבל מוסתר בלבושים לטבע. "מי שאחראית וראשית שלו" מוסתר בשם "אחשורוש". והכוונה בזה היא לנשות את היהודי, שוגם במצב זה הוא עומד עדין ביהדותו וכו'.

משיחת פורים ה'תשכ"ט

המן הציע לאחשורוש טעם לגזירה – "ישנו עם אחד מפוזר ומפוזר בין העמים ... ותתייחס שנות מכל עם ואת דתך המלך אינט עושים" ואשר לנו "ולמלך אין שווה להניחים". ולא מצינו במגילה שיבטלו טעם זה, ואין נטבללה הגזירה? והקושיא מתחזקת עפ"י הידוע **בפנימיות העניות** שהגזירה למתה היתה מפני שכrcizo ב"ד של מעלה, ובטענת המן הניל' מרומות גם הטענה בפני ב"ד של מעלה – אין נטבללה טענה זו?! והביאור – **בפטות**: זה שאスター אמרה לאחשורוש **"ועמי בעקבותי"** – זהו "עמי"! כך חיכנו אותו וכן אני מתנהגת! – כבר הי' מספיק לביטול טעם הגזירה. כי בכך אמרה לו, שאע"פ **שהאמת** היא ש"דתייחס שנות מכל עם וגוו", ובכל זאת אתה עצמאך בחרת بي מכל הבתולות מכל הקכ"ז מדינות! וא"כ **המלך** י"ו מלך אין שווה להניחם" לא נכוונה! אחשורוש ידע מעלות אスター, ורק לא דע שכרכיזים יהודים, ומיד זהה נודע לו לא הי' צרייך יותר מזו. וההוראה: יישנס כמה מבניינו שכאר ננסים למשדריהם ב"יוואל סטריט" רואים של הקיר תולה תמונה מהבסבא עטור בזקן ארוך והוא מתגאה בו כוכב, אבל הוא "תולה" על עץ גבוח **חמשים אמה** – הוא לא מוכן לשלבא hei' השפעה על חייו באמירה, לחנק את בנו שייגדל זקן וכיו"ב... ועוד"ז לחנק את בנותיו להתלבש כמו הסבתא שהוא בעצמו מתאהה בה שהיתה בפושה בגדי ארוך וכי' ... בטעה שכתעת המצח הוא "מפוזר ומפוזר בין העמים", ואם יתגנגו באופן של "דתייחס שנות מכל עם וגוו" לא יהיה למدينה, ה"מלך", "שווה להניחם"! זוהי טענות "המן" שכרכיז א"ז עונה "אスター", בלי היכנס לשום וויכוחים – **"ועמי בעקבותי"**! רוב הזמן מאז מ"ת, והתנהגות באופן של "דתייחס שנות מכל עם", היו בנויים במצב של "מפוזר ומפוזר בין העמים" (מצרים, אשורי וכו'), ואם "מלך אין שווה להניחם" – מודיעו זה לא התקיים כל הזמן. רואים במוחש שזוקא **"עמי"**,

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

שנותנה באופן שידתיהם שנות מכל עם ואת דתיה המלך אינט' עושים", חיים וכיימים (בזמן ששאר העמים לא נשר שריד ופליט)! וזה שמייד לאחרי שאstor הודיעה לאחשורוש שמדובר אוזות "עמי", "עם מרדכי", עם כזה שקיים בכך אליפוי שמה ומתחנה באופן שידתיהם שנות גוויי, מינה דוקא את מרדכי, זה של אל יכרע ולא ישתחווו", למשנה למלך אחשווש!! וההורה: גם בשביל עזה ציל שומר תוממי'! אפי' אם תפקידו הוא להיות "משנה למלך" בא' מקכ'ז מדיניות, הרי הדרך שהגוי יכבד את יהודי אינו עיי' הרדיפה אחריו אלא עיי' ההתנהגות באופן של "דתיהם מוכוב ב'חברה' אפי' בזמן המלך אינט' עושים!" דוקא זהו הדרך ליהודי לתפוס מקום מעל עם ואת דתיהם מפוזר ומפוזר בין העמים" וنمיצאים תחת לבוש הטבע. כי כאשר הגוי רואה שיהודי אינו מתחנה כמו יהודי צריך להתנהג, הינו שמרימה את עצמו, פנימיות נפשו, חושב שכ' רימה גם את אחרים וכוי (ועאכ' שזהו כך במדינה זו שמפארים דוקא מי שהולך "גאנז הזרם"). וזהי ההורה: כאשר הולכים בדרך התוממי' ה'ז' הורה בחיקס' ה'ן של עזה'ב והן של עזה'ז, ומתברכים בגו'ר.

משיחת פורים ה'תשכ'ט

איתא בגמ' עה'פ "ב'יום השבעי כתוב לב המלך בינו": "... יום השבעי שבת הי', שישראל אוכלין ושותין מתחילין בדברי תורה ובדברי תשבחות אבל עכו'ם שאוכלין ושותין אין מתחילין אלא בדברי טיפולות וכוכו". וצ'ל הקשר בין זה "шиб' ישראל אוכלין ושותין מתחילין בדברי תורה וכוכו" לזה שאחשווש טוב לב המלך בינו?! ובפרט שהרי אכן' פ' זהה "шиб' ישראל אוכלין ושותין מתחילין בדברי תורה וכוכו" ה'ז בעיקר בשבת, אבל זה ש'עכו'ם שאוכלין ושותין אין מתחילין אלא בדברי טיפולות וכוכו" אינו דוקא בשבת? והסבירו: כאמור בגמ' לפנ'י שאחשווש התנה "לעתות כרצון איש ואיש" – "כרצון מרדכי והמן". ואיכ' דוקא "ב'יום השבעי" – ש'מצויה לעגנו .. בינו ישן ובמילא גם מרדכי ה'ז מרוצה – ה'י טוב לב המלך בינו", שהבא למלפת ושתי המלכת אסתור עד להצלת בניי' וכוי. אלא שמכו'ן שאין קטיגור נעשה סנגורי', ולכך נוגע כאן להוסיף שבני' לא התנהגו אז עכ'ם אלא "шиб' ישראל אוכלין ושותין מתחילין בדברי תורה ובדברי תשבחות וכוכו". ההורה: כאשר יהודים מתאפסים ו"אוכלין ושותין", אפי' אם המאפסים כשרים וכוי, ואפי' אם הם בהגד עם "מרדכי", ואפי' אם זה "ב'יום השבעי" שאזם האכילה עצמה היא מצוח – צ'ל מתחילין בדברי תורה ותשבחות" ("אכילה" לנשמה!) גם כאשר עושים "באנקעט" לשם גיוס כספים למטרת טובות – אין להסתפק באכילה ושתוי בלבד, ואפי' לא "ב'איך דבר תורה" שמטטרתו מצות הצדקה ... אלא העירק צ'ל "מתחילין בדברי תורה ותשבחות"! אדהאמ' צ'ל איחיל לעצמו שכשר חסידיים נפגשים בדבריו בינויהם על "יחודה... על אליה..." אבל עכשו מדברים על הורה בורה מסיפור פשוט בתורה: שאם "шиб' ישראל אוכלין ושותין", אפי' יהודים كانوا שי'גנו מזאה שמשתתפים [בסעודתו של אותו רשות], צ'ל "מתחילין בדברי תורה ותשבחות"!! ודוקא הנהגה זו תביא להצלחה גדולה שלא בערך בעניינים שבאים לאח'ז', כמו שהיא הביאה אז ל"ליהודים הייתה אורה וגוי".

משיחת פורים ה'תש'ל

מטרת הענין דעד לא ידע וכוכו" אינו ביטול החילוק "בין ארור המן לבורך מרדכי" אלא להגעה להבנה עמוקה יותר זהה, שהוא אפשרי רק כאשר תחולת מbulletins את ההסברה השתוות הזה הקודמת לה. וההורה: ינסם הטוענים נגד הבני-הנווער שהורדים את ה" ממיסד" וכו'. ובאמת הטענה צ'ל **למחנכים** שחינכו אותם באופן כזה שהיחס' צ'ל "ארור המן וברוך מרדכי" הוא כי עייז' יקבלו עוד כסף, דירה או מוכנית וכו', ומובן מדוע לבסוף הכל "מתפוצץ"... אבל לאידך – מצב זה של "עד לא ידע בין ארור המן לבורך מרדכי", **ביטול ה"ממיסד"**, הוא רק **אמצע הדרך** ואסור לתת לבני-נווער לעזור כאן, אלא יש להבאים להבנה עמוקה יותר צ'ל "ארור המן וברוך מרדכי" (וכמו בסיפור המגילה, שהמצב של "עד לא ידע וכוכו" באמצע הבהיא ל'ארור המן וברוך מרדכי' נעלם יותר – שמרדכי נהי "משנה למלך" ואת המן תלו על העץ). ואשר חלוקם של כל אלו שיוטעסו בזה, להעלות את המנווער על דרך מלכו של עולם!

משיחת פורים ה'תש'ל

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

מדוע שמו של חג הפורים הוא "פורים", בלשון פרסי, וצריכים לפרש שי' הפור הוא "גורל", ולא מלכתחילה בלה'ק – "גורלי" וכיו"ב? ובפרט שביטול הגזירה מצד חמי "גורל" של ממעלה מטעם ודעת וכו'. ויתירה מזו: בלשון "גורלי" ה'י מודגשת יותר השינויים ל"יום הכהנים" (יב-פורים), שם אין את עניין ה"פורה" כלל, אלא רק את עניין ה"גורל"? והביאור – זה גופא הוא החידוש דפורים: שבחי ה"גורלי" של היהודי – קשור העצמי עם הקב"ה – הוא שלם לא רק כשהוא **במקום קדוש** ו**וזמה** **למלך** אלא וכך גם כבוייחכ'פ', אלא גם כאשר **"אכתע עבדי דחשורוש אני"** והשם ה'י ונשאר **"פורים"**, עומד הוא במצב של **"עד דלא ידע"** לקיים מצוותיו ית' קלה כחמורה לעמלה מטעם וודעת, עד שאפי' הגוי – שמבין הלשון **"פורים"** – רואה זאת!

משיחת פורים ה'תש"ל"ב

איתא במדרש שמרדיyi אסף כי'ב אלף **תינוקות** של בית רבנן ולימדים תורה, וזה מה שפועל העניין ד'בליליה ההוא נדדה שנת המלך – מלכו על עולם" וכ'ו, שזהו עיקרו ותקפו של נס. היינו, אף שמרדיyi ה'י חבר (וראש) הסנהדרין, ו**ישב בשער המלך** של אחشورוש שהי' **"מושל ב柙יפה"** – בכל העולם, ובאותו הזמן במישר הד' **חוsbוב מאוד עסקנותו הצבורית**, ובכל זאת התישב **בעצמו** ללימוד תורה עם **תינוקות**! וזה מה שהביא הצלחה בעסקנותו הצבורית – בהשתדלותו עם אסתיר, ועי' – עם אחشورוש וכו'. וההוראה: כאשר טוען מודיע תובעים ממנו **שעליו** למד תורה **لتינוקות**, ה'ז יכול לעשות גם **"שמש" שלו...** ואומרים לו: לא! כל זמן שיש מי שאין לו מלמד, הנה האפי' אם אתה **"רראש הסנהדרין"** והו **"תינוק"** – התישיב ולמד אותו תורה! וכמ"ש **פעמים בק"ש** (התוכן ז) **"וישננתם לבנייך – אלו התלמידים"**. וגדל ההשתדלות בזה החשוב במישר הדורנו שישנים רוחות המשניות בחוץ המנסים **"לחטוף"** כל ילד, ואם ח'יו ידחו זאת אפי' **לכמה רגעים** עלול שזה כבר י'י' מאוחר מיד' ח'ו!

משיחת פורים ה'תש"ל"ב

איתא בילקוט עה'פ ב מגילה "בליליה ההוא נדדה שנת המלך" – **"זה מלכו של עולם"**. וזה – שבמקום מצב של **"תישון ה"**, שאז אין השגחה מיוחדת על בניי, ה'י **"נדדה** שנת המלך" – הוא **"תוקפו של נס"** **שהוביל לה'יונפהך** ה'ו"א וכ'ו. וכך **דלאכאי איפכא מסתברא** – **איך יכול להיות** **"שינה"** למעלה כאשר **בניו** שלו ית' **ברחה!** אלא מפני **שבני** ה'יו אז **במצב של "שינה"**. וכך שטען המן, ולא הוכחש עי' מרדיyi ואסתיר, **"ישנו** עם אחד מפוזר ומפוזר מבן העמים" – **"ישנו** מן המצוות". שבמקומות שיהי' ניכר בו **"עם אחד"** ומישר גם אשר ה'ו **"מפורר ומפוזר בין העמים"**, והוא אוכל ומתעליל וסוחר עפ' שיע' וכו' – ה'ה במצב של **"ישנו** מן המצוות". ומכיון שההנוגת הקב'ה עם בניי ה'ו באופו של **"במדחה** אדם מודד בה מודדין אותו", טען המן, וכך שטען בב'ז של מעלה, שצ'יל גס **"אלוקיהם ישן ה'ו"**. וזהו **"תוקפו של נס"**, **שלמרות טענה זו – נדדה** שנת מלכו של עולם".

משיחת פורים ה'תש"ל"ב

אפי' המן, **צורר היהודים**, כשרצה לתאר מצב **בנוי** שאינם מתחננים כדבוי ועד **"שהשתחו לצלם"**, תיאר זאת בלשון **שינה** – **"ישנו** מן המצוות" (כנייל) ולא יותר מזה'י. כמו בעת השינה הנה השכל ומדות של האדם הם **בשלימות** וرك שאינם **פעילים**, כמו'כ מיציאות שיהודי יודע שעליו למדוד תורה ואעפ' כי לו מוד (וכי'יב) – זה לא קייס! זה רקל מפני שככלו **"נדם"**... וההוראה **הגדולה**, הנוראה, והמופלאה: גם מישאנו מקיים **תומ'ץ** הנה **"לבו ער** לתרותו ומצוותי"..., והוא רק במצב של **"שינה"** ולבו אינו פועל כרצונו. ומה שנדרש זה רק **"להעירו משנתו"**... ובהתערררו מישנתו יחזור לקיום **תומ'ץ** בזרק מילא (ואז أولית גalgala שכהחותיו הם נעלם וותר מזה שהעירו אותו...). מי שאינו **"מעירו"** בטעה שאין להתערב בפרטיותו ה'ז כמו' א' שאינו מעריר אדם הישן בבית בוער בטענה שאין להתערב בפרטיותו, ש**"הקהל תלוי בצוארו"**... אפי' א' שאומר שאינו רוצה לקיים **תומ'ץ** ה'ז רק **"יצרו תקפו"**, וברור שכאשר **"יעירו"** אותו מישנתו ה'ו יודה עי' שהציגו אותו מסכנה...

משיחת פורים ה'תש"ל"ב

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

בנוגע לפורים הדין הוא ש"כָל הפושט יד נוטני לו". ובסידור האריז'ל מוסיף: "אפי עכו"ם". דלא כמייש בהגאה מברמב"ם סוף הל' מגילה בשם רשי'י שאין לתת מתנות לאבינוין עכו"ם, ואדרבה – כי יחושו שכך יוציאים ייח' מתנות לאבינוים וכו'. ומביא שם בהמשך: "...דבער חדש שאל הארגילו בכך אسو להריגלים אבל במקום שהרגילו אין לבטל הדבר מפני דרכי שלום". ויל' דבסידור האריז'ל זה בא בהמשך להענין ד"כָל הפושט יד וכו'"ו, דכאשר גוי עומד במצב של פושט יד, עניין של שפלות והכנעה, ה"ז עניין של "דרכי שלום" לתת לו. (видוע הכלל שהלכה כדין המובה בסתר תורה אם אין סתרה זהה בגילה דתורה). והלימוד: פורים, שענינו הוא שגם בגלות עבדי אchar ש"כָל הפושט יד מה בשונאיים", פועל גדולות בבניי' שגם במצב של "אכת עבדי אchar ש"כָל הפושט יד" באים גויים ומבקשים צדקה מבניי'! וכשiquidums שטם המקבלים ובניי' המשפיעים – "נווטן לו".

mishiyot porim ha'tshlb' b

1. איתא בגמ' חולין "אסתר מן התורה מנין – ואנכי הסתר אסתיר פנוי ביום החוא". ובעבורה: עמידה במס'ג ליקוי רצונו ית', וуд באופן ד"כאר שטיר אבדתיי, גם במצב של הסתר, ועד "הסתיר אסטיר" – שה"הסתיר" עצמו מוסתר ולא יודיעים בכלל שזהו מצב של הסתר. וזהו גם שmagilit אסטיר אינה בטילה לעולם, כיון שע"י לוקחים עצמותו ית' שאין בו שינויים. וההווארה: גם מי שהמצב אצלו ה"הסתיר" – יכול הוא בשעת מעשה להיות בדרוגה הנעלית ביותר של מס'ג ליקוי רצונו ית'! 2. מובא בפער'חiscal העניינים והכוונות שבראש-השנה ישנים בפורים! (יזורםיטא דז'אי) ("נדדה שנת המלך", sezha מורה שהי' שנייה וכו'), בנין המלכות, החזרת פנים בפניהם וכו'). ויש לקשר זה עם מ"ש בחסידות שהגilio בפורים הוא עללה יותר מהגilio דלע'ל, שג'ם ב'יומם ההוא', הגilio לעט'ל, ית' זה בבחוי' "הסתיר אסטיר!" ובכל פורים נוטנים כי' לכ' יהו'!

mishiyot porim ha'tshlb' b

הלימוד ממ"ש ב מגילה שאע"פ כאשר בניי' למפורר ומפורד בין העמים", ניכר שהם שייכים ל"עם אחד" ש"דתויהם שונות מכל עם" (דmozeh שאSTER לא הכחישה טענה זו של המן ה"ז סימן שלו היהת המជיאות): לא משנה לאיפה גולה היהודי, ובין איזה עם הוא אי וכי – ניכר עלייו, גם לגויים, שהוא שיך לאוותו עם חי ונצחי לו שייכים כל בניי' בכל העולם – "עם מרדכי" ש"כופר בעבודה זרה!". ולא רק של עם ישראל שבזמננו אלא של אותו עם ישראל שקיבלו את התורה בהר סיני, ועד לזמןנו, ועד לביאת משיח והלאה! ומובן שלא צרייכים שהמן יזכה זאת ליהודי, ובודאי לא ע"י גורירה ר'יל (וכמו בגזירת המן בזמנו שלא חילק בין היהודי שחי במדינה זו או אחרת, ועד"ז ה"המומים" בדורות שלאחר'י) – מספק שיהודי, ע"מ חכם ונבון", לומד זאת ב מגילה. וזה נוטן את הכח ואת החווית להחזיק מועד בכל זמן ובכל מקום.

mishiyot porim ha'tshlb' g

הנקודה המיוחדת שבhartog הפורים לעומת שאר הי"ט, כולל חג החנוכה, עד שדווקא בפורים יישנו החיבור ד"ען דלא ידע – למקרה מדדי והגבלה: כל שאר המועדים – פשת, מ"ית, וסוכות – קשורים עם בניי' במצב של חירות. אפי' השיפור דחנוכה, שהי' בזמנן מלכות יון הרשאה", הי' בזמנ הבית. משא"כ ימי הפורים הי' זה בח"ל, ובזמן הגלות, עד שגם לאחררי הנס הנה "אכת עבדי אchar ש"כ". והלימוד מזה: גם בזמנן הגלות צרך היהודי להתנהג באופן שגם הגוי יודע שהוא קשור עם אותו ע"מ אchar של כל היהודים בכל העולם, ומתנהג באופן ד"דתויהם שוגות מכל עם" (שבזמן הבית ובאי' איזה בזוז חידוש). ולומדים – ממ"ש ב מגילה שגם אס גוי איננו שמח מזה, עד אשר טוען שלכן "מלך אין שווה להניחים" – אין ליהודי ליפול מבתוונו בה' ולהתפעל מזה, כי אדרבה – ע"י' מתחבילים כל הנזירות וענינים המבלבלים (אף אם עדין לא הגיע זמן הגולה). וזהו א'enkodotot שיש בחג הפורים שאין ב שום יו"ט אחר: אפי' אם גם לאחורי קיום המצוות לא בא משיח ונשארים בגלות ח'יו, ואת הרמה העלומה שהיהודי יכול להגע אל' היא להיות רק "משנה למלך" – אין היהודי מתפעל מוה' מלכות" שלשלות בכל הארץ' מדיינות, ומתנהג כ"מרדכי היהודי" ש"מודה בכל התורה כולה". ומובהטים אנו, שgam בזמנ החחש כפול ומכופל של ה"עקבתא

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

דעקבתנא דמשיחא", שהחושך איז גודל ביותר (בדוגמת החושך שבסוף הלילה, ובזוגמת העקב שבו לא נראה כי' חיota הנפש) – הנה עיי' הנהגת היהודי באופן של "לא יכרע ולא ישתחוו" – מתרטלים כל הגזירות, ואדרבה – נעשה עיי' "משנה למלך", ועייז' באים באופן ד"מසמך גואלה לנואלה" לגאולה האמיתית והשלימה.

mishiyah פורים ה'תש"ג

הלימוד מזה שהמגילה מתארת את כל הפרטים בסעודת אחזורש – "בחצר גינת המלך, חור כרפס וככלת... מטות זהב וכסף וגוו'" (ולא מסתפקת רק בספר ש"כאשר טוב לב המלך בין" אמר להביא את ושתי וכו'): כל דבר שאדם עשו לעצותו לפי אפשרתו ולא להסתפק בלעשותו כמו אחרים, שאין להם אפשרות כלל, עושים זאת. אם הוא יוכל לעשות משה שבו יהולו וישתכוו במשך 180 יומם (שמהזה כבר יכולם להבין איך "חכם" הוא ה'י ואיך נראו המוזמנים...), והוא יוכל להרשות לעצמו שייהי "חור כרפס וככלת..." וכו' וכו' – כך עליו לעשות! ורק אז יוכל להיות "כטוב לב המלך בירין". ובמכ"ש שכך ציל' ביהודי שקורא את המגילה, וביחס לשיחות הקב"ה, שבודאי עליו למלאותיו לפי בחותמי וכשרונותיו. עסוקן ציבורי יכול לומר הרי הוא חינך את ידיו בדרך התורה, והרי הוא פועל כבר הקמת מוסד תורה וכו'... אומרת לו המגילה – זה לא מספיק! אם הוא יכול לעשותות יותר – עליו לעשותות! ועד"ז למי ש' נתן לו את האפשרות לכתוב בעתו, שלמרות שנראה שתפקידו הוא לכתוב אוזות מלחמות בקצוי תבל וכו', הנה זה רക הלבוש החיצוני לעיקר תפקידו, שהוא – לנצל אפשרות זו להפיץ יהדותו לכל קוראי העתו, ולא לצאת ידי חובה בעצמו ובבני-ביתו. ועד"ז במי שהן אוותו בקשרו לכתוב ספר, הנה מה שלא תהיה העיטיפה החיצונית" של הספר, הנה המשך מהספר שצריך להגין לכל קוראי הספר הוא – שיש בעל הבית בירה זוז" ווש להתנהג بذلك ויושר וכו'. ועל טענותו שהוא כבר משפט על כו"כ – ה"ז לגמרי לא מספיק: זה ציל' המסקנה של כל ספר שלו! וזהו ההוראה: כל דבר שהיהודים עושים, הנה התכליות שבהם היא להיות שלוחו של הקב"ה לנצלו במילואו לעשות דירה לו ית' בתחתונים.

mishiyah פורים ה'תש"ג

ישנו הטוען איך אפשר לתבוע ממנו להתמסר עכשו לימי שליחות ה' בכל הלב וכו' והרי אף אם ה'י לו שיוכות לזה בעבר או (אם לא זהה לחוויל להרים דתים הר) עכ"פ אבותיהם, שקיבלו את התורה בהר סיני, היו שייכים לזה – אבל בין אז לבין היום ה'י הפסיק באמצעותי? הנה מענה לזה הוא ממש' בתחילת המגילה "ויהי ביום אחזורש הוא אחзорוש גוו'", ופרש"י כפל הלשון "הוא אחзорוש" – "הוא ברשותו מתחלו עד סוףו": אם זה כך אצל אחзорוש הר בדאי **שייהו ה'י הוא מתחלו עד סוףו**". יהודי שנולד להרים דתים או למד א"ב בחדר דתי, וגם מי שלא זהה להוויל להרים דתים הר ה"תחלתו" שלו ה'י בມית' ואמר "נעשה ונשמע", וא"כ אינו צריך להתפעל ממה שה'י בעבר "באמצע", כי אם הוא רך רוצה באמות – ביכלתו לחזור לעיריו ושרשו שייהי **"מתחלו ועד סוףו"**.

mishiyah פורים ה'תש"ג

מכיוון שהגזרה והחצלה של ימי הפורים هي "מנער ועד זקן טף ונשים" – מובן שכולם שייכים כל ההוראות מהמגילה. ובזה גופא **"ב يوم אחד"**: דלא לטוענים שישיפור על גזירה שהיתה לפני אליו שנה נוגע ל"חוקרים" ולא צריך לבלבל מוחם של (נשים וה)טף בזה... אפשר לחכמת בזה עד שיתבגרו ויעדמו על דעתם וכו'... ועד"ז אומרים ש"בכל מדינה ומדינה ועיר ועיר" היהודי נמצאו בו, הנה בהגעה ה"ב يوم אחד" של פורים עליו להסביר אפי' ל"טף" – ב"לשונו" המתאימים – את סיוף המגילה כולו. ועל טענה מדוע צריך לספר לילדים ענייני **נסים** – הנה ה', בORA האדים ומנהיגו, יודיעו ה'י טוב איך הילד צריך לחתך. ובאמת האמונה של הילדים היא טהורה יותר מהוריהם, והם יקבלו זאת!... ואז מובהחים ש"זקרים לא יסוף מזעם": הילדים שהוריהם סמכו עליהם שהגעים ליגיל 17-20 בחרו בעצם האם לcliffe דרך בתומ"ץ – הללו לאיבוד (גם מההוריהם) ר'ל, ודוקא הילדים שהגעו את ימי הפורים כבר בעודם טף", נשארו זרעם – קשורים עם ה"משפחה" ו מבאים נחת וכו'.

mishiyah פורים ה'תש"ג

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

הענין ד"שושן פורים" בחמשה עשר בחודש ברוחניות בעיר קתנה" של כאו"א: כמו עיר מוקפת חומה ה"ה מוגנת יותר טוב וקשה יותר לשובנה פשוט אתה, עד"ז כייחודי מוסף (עוד יום) ביהדותו ה"ז מכך עליו מנפש הבהמה וענני העולם וכו'. ואז "מארה אצלו הלבנה" בשלמותה – **"קיימה סיירה באשלומותה"**. וכמו הדין בגוג' שושן פורים" שהוא לערים שהן מוקפות חומה מזמן יהושע בן נון, שי"משה קיבל תורה מסיני ומסרה **ליהושע**, עד"ז על היהודי לדעת שבאמת כל היהוי מקבל את התורה ממשה כמו שהוא קיבל את זה מסיני – **כמו יהושע!**

משיחת פורים ה'תש"ג

הטעם שכבר "משנכנס אדר מרבבים השמחה", הוא עפ"מ"ש במגילה "חחודש אשר נהפך לשון וגוג'". ואפי' בשנה הראשונה שבה אירע הנפק כל החודש (מתחלתו) לשמחה. ויובן זה עפ"מ"ש בגמי' עה"פ "הupil פור הוא הגורל, תנא כיון שנפל פור בחודש אדר שמחה (המן) שמחה גדולה, אמר, נפל לי פור ביריח שמת בו משה", ומסיים הגמ' שלא ה"י יודע שמחה רבינו גם נולד אז, והיינו דנס פורים והו"נזהפוך ה"וא" הי' בזכות לידת משה בחודש זה. נמצא, שביום הפורים נתגלה למפורע שכח החודש הוא במסות וחודש **שיינפק לששו וגוג'**. והמעלה דפורים על כללות הענין דתשובהagem מהפיך את העבר ה"וא", שבתשובה יודע את זה בshall... אבל בפורים ה"ז בגilio, כבר מר"ח אדר ה"ה מרובה בשמחה בפועל!

משיחת אדר"ח אדר ה'תש"ה

הורהה עיקרת ממ"ש במדרש שהתינוקות, אַתָּם למד מרדכי, אמרו לו **"אתך אנו לחיים ולהיפך"**: העולם חושב שמרתת בית-ספר היא למד חכמוֹת – **חכמוֹת סתם** בבית-ספר סתם, וחכמת התורה בבית ספר היא לא לשפר את ההנאה ומצוות, והילד יכול לצאת מבית-ספר באותו מזות בחרן הוא נולד ונכנס לבית-ספר – **"פרא אדים ולד!"** (ואה"פ שבוגר על תורה ישנה ההבטחה שהמאור שבה מחזירו למוטב" – אבל זה יכול לקחת משך זמן). וזהי טעות! אדרבה – מטרת בי"ס היא לחנק למזות טובות, האבת ויראת ה' – לצחוק **"אתך אנו לחיים ולהיפך!"** ו"אם אין יראה – אין חכמה!" ואיז צרך המנהל לדעת: לא משנה איזה מקצוע מלמדים – **המטרה וההדגשה בכל ציל' יראת ה' והנאה ע"פ תורה!** וזהי הצרה הגדולה ב"קאלעדש" – שם תוביים רק ידיעת החומר הנלמד ולא הנאה טובה! והוים, יש להציג זאת גם בוגרנו לישיבות: בתקופתנו, כאשר ההנחה בבית אינה כדרוש והילד לא מקבל שם וראת-شمמים, אין ברירה אלא לשוח את הילד לישיבה וכייבב שמיוסdet על **יראת שמים!** כוונת הדיבורים אינה **שהמלמד ציל' ריש'** – מיי קמ"ל!, אלא שהتلמיד צריך להרישי שה"קמץ א'" שלומד, זהו אוטו **קמץ א' של "אנכי ה"א** וגוג'! ובמילא, יודע המלמד, שב"אל"ף" זה נכלל, ונטע בילד, **כל התורה בלה!** ואם המלמד טוען שבמננו לא ראה שישימו בישיבה את הדש על ר"ש – הרי בזמנו היו בבח"י "בריאים", משא"כ בזמננו ר"ל, הנה כל ר"י או ר"מ וכוי'ב ה"ה בבח"י **"רווא נשות עמו ישראל!"** ואסור לסתת לילד בגין לתועת לב בחושך של זמןנו! וראשית הכל שעלה מימי זו ארורה שידע שהוא בזו של הקב"ה שמסתכל על הנחותו! ולפנ' מודע אותו גם תורה. ולימוד התורה הוא כדי שיהי **"כופר בעבודה רדה"** (ועש"ז נק' **"ייחודים"**, כמי"ש ב מגילה). וענין זה צריך המדרכ' לילד כבר בגיל קטן כאשר רך הולך און' ומשכחה ולומד א'ב – שיסוד הכל הוא **"אנכי ה' אלקייך!"** ועאכ'ו'כ כאשר הילד מתברג ונהי' בר' בת מצוה וכו'. וזה הלימוד מימי הפורים – מרדכי, ראש הסנהדרין, התעסק בעצמו זהה! וזה ביטול ומבטל את כל הגזירות.

משיחת פורים ה'תש"ה

בהתחלת המילנה מסופר שאחשורוש ה"י מלך על **"מאה ועשרים ושבע מילינה"**, ועד"ז ישם הימים 27-127 נציגי מדינות באומות המגדים **בגilio** לעם ישראל. וכמו שהנחתת מרדכי בזמנו באופן של **"לא יכרע ולא ישתחוו"** הביאה שמבל-הבט ע"ז שי"עם מרדכי" **"מפוזר ומפוזר בין העמים"** של 127 מדינות ומ' מהי **"יונפהוך ה"וא"** **"ויליהווים הייתה אורה וגוג'"** כפשוטו, עד"ז ציל' בזמננו!

משיחת אדר"ח א"ש ה'תש"י

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

עפ"מ"ש בוגמי הפל פור הוא הגורל "תנא כיון שנפל פור בחודש אדר שמח (המן) שמחה גדולה, אמר, נפל ליל פור בירח שמת בו משה" ומסיים הגמ' "וילא הי יודיע שבז'" באדר מות ובז' באדר נולד" וכי"דאי יום הלידה שתכפר על יומם המיתה", נמצא, דעתו של המן בעין זו אדר הביא לכל השתלשלות הענינים שהביא בסוף לנס פורים ולשםחת פורים שהוא "עד לא יידע" וכוי, והקשר שבין משה רבינו לפורים: עניינו של פורים הוא – "קיימו וקבלו" – "קיימו מה שקיבלו כבר" – במתן תורה, והרי עניינו של משה ו"פעולתו אשר עבר בה" הוא עניין התורה – "זכרו תורה משה עבדי", ומודגש גם בזה שבעה שנולד "נתמלא הבית כולם אוריה" ו"אוריה זו תורה". וכי"ז מאיר ומתגלגה בשבעה באדר יום שנולד" ו"יום שמות".

משיחת ז' אדר שני ה'תשל"ז

עפ"י מי"ש בוגמי בתוצאות נס פורים "לייהודים הייתה אוריה וגוי" ואח"ל "אוריה זו תורה" מובן שזה צ"ל **הנקודה הפנימית** של מבצע פורם – זה לא משנה על איזה פרט בוגם פורים ידברו ויעוררו – זה צריך לעורר אצל המושפעים והמודרכים שי"אוריה זו תורה", יזכיר התורה. אין דבר יקר יותר מ"חימס" וחרי התורה "היא חינינו!" ויחמעהו הוא העיקרי – ללימוד התורה, ובאופן של "חוiot" ו"אוריה", ר"כ כל המרובה ה"ז משובח". וזהו נקודה העיקרית והפנימית של התועדות זו – לעורר מבעוד מועד על **"השתורעם"** המזוהה שצ"ל במבצע פורם בוגם לעיון ללימוד התורה ולהיכנס עפ"י תורה, כדי שייתכונו לה. ובעצם, הדבר מפורש בגמ' עה"פ "קיימו וקבלו היהודים וגוי", שבימי הפורים "קיימו מה שקיבלו כבר" בשעת מ"ת, וגם "על זעם", ממשך כל הדורות כולם. וכך ראו פועלים על הזולת, הנה ה' מאיר לו פניו בכל הענינים, ובמיוחד – להצלחה במופלה בלימוד התורה שלו.

משיחת ז' אדר שני ה'תשל"ז

פירוש הבעש"ט על המשנה "הקורא את המגילה למפרע לא יצא" – שאדם הקורא את המגילה וסבירו כי הספר המופיע קרה (רכ) **בעבר**, "למפרע" – "לא יצא" – מтайים עט פירוש **הפשט** במשנה: כאשר קורא את המגילה כסיפור שקרה אותו – ה"ה קורא על הסדר כפי שהדבר קורה **בפועל** – תחלה "יויה בימי אחشورש", וכך ממשיך פסוק אחריו פסוק עד פסוק האחרון. אבל כש庫ראה כסיפור שקרה **בעבר**, **פעם**, "למפרע" כפי הבעש"ט, וצריך להזכיר ע"ז – הרי מה שעולה בזכרונו תחולת הוא מה **שהכי קרוב אליו בזמן** – הדבר האחרון – "יוישם אחשורש מס וגוי", ואח"כ עולה בזיכרון העניין שקרה **לפניז** וכוי, ביטול הגירה, הגירה עצמה, ועד שמנגע **ליוהי בימי אחשורש** – "למפרע" כפי הפשט. והנפק"מ: כאשר מתחילהים עט **המסובב וההתazaar** לא יודעים בבירור איך הגיע המסובב ותazaar זה. רק כאשר קורא ולומד המגילה על הסדר רואה שם שהביא בפועל את **"לייהודים הייתה אוריה וגוי"** היתה התנועה של "לא יכרע ולא ישתחוו"! והלימוד אלינו: **"יהודים החיים ב'חושף'** במדינה זו ווב להם בגורר יכולם לחשב שזה מצד **"כחיו ועוצם דידי"**. אבל **קס"ז** וזיכי להיות רק אם מסתכלים רק על המצב בהוויה, אבל כאשר קוראים את **" מגילת "** ימי ישראלי במדינה זו לא למפרע אלא על הסדר, ויראו שרוב בני**" מגילת "** הגעו לכך מארצות ענינים ואין שום קשר בין **" מגילת "** לבין **" מגילה "** והוא שורה של הטעות, ובפרט אם ישמע מההורים למלים שחו – יוכוחו שמה ש"עמדו לאבותינו ולנו" הוא רק ר'!¹ רק כאשר קוראים את **" מגילת "** עם ישראל לא למפרע, רואים ש"בכל דור ודור" – ב-1939, בימי המן ועוד – **"עוזדים עליינו לכתותינו"**, ורק **התורה** שניתנה במדבר לפניהם יותר מ-3,000 שנים וה' מה ש"מצילו מידם"! וכן שראוים במגילה כ舍קוראים אותה על הסדר, שמה שער לבני² כי ששוי במצב של **" מפוזר ומפוזר בין העמים"** לא הייתה ההשתווואה למנהיג המדינה וכוי' אלא להיפך – ההנחה באופן ד"דთיהם **שונות מכל עם** ו**"לא יכרע ולא ישתחוו"**!

משיחת פורם ה'תשל"ז

העניין ד"חיב איןש לבסומי בפוריא עד דלא ידע פועל שמחה של מצווה על כל השנה. ובנוסח אחר: פורם פועל שקיים המצויות לא יהיו בדף קבלת-על בלבד אלא גם מתוך שמחה. וזה מפורש בגמ', שבזמן מ"ת קיבלו בניי את התורה באופן של **"כפ"י"**, ו"מכאן מודעה רבה לאורייתא", ו**"אעפ"י** הדר קבלוה – **ברצון** – בימי אחשורש שנאמר **קיימו** וקיבלו היהודים קיימו מה שקיבלו כבר. וההוראה: גם יהודי שגדל אצל אבא כמו **"תרח"**,

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

לא בבית שומרי תומכי צד, ועליו לשנות הטבע והרגילות כדי לילכט בדרכיו התוממי'ץ – מוכן ורוצה לעשות זאת בשמחה! אם כך ידברו בדברים היוצאים מן הלב. גם א' שתווע שכשר יצא מ"אייריה דירושלמי", החדר או הישיבה, ל"קכ'יז מדינה", ועסוק בענני פרנסת – הנה "מודעה רבה לאורייטה"! הנה מפורים לוחחים הכח להיות "קיימו מה שקבלו", ועוד להעלות בקדוש בלימוד התורה ובהידור בקיום המצוות מתוך שמחה!

משיחת פורים ה'תשלו'

זהה שהמגילה מספרת גם פרטים אודות גדלוות של אהשורה – הסעודה שעשה במשך 180 ימים, "חוֹר כְּרָפֵס וְתַכְלָת וְגוּ", על השירים האחדרפנימים..., "וישם אהשורה מס על הארץ ואיי הים" – מוכח שגם מזה יש הוראה לזמןנו שנת היטשלוי: שכשר נמצאים במכבז דומה, ורואים את "ה'חגיגיות" בה התקבל פלוני בן פלוני וכו', ומרדי ה' הוא רק "משנה למלך", וצריך השתדלות מיוחדת לבטל גזירות – לא נופלים ברוח אלא מתנהגים באופן וילא יכרע ולא ישתחווו" ו"דתויהם שונות מכל עם", ועוד באופן ד' ליהודים היהינה אורה ושמחה וגוג'" – מתוך שמחה. וזה מבטל את כל הגזירות – כמו בזמן סיור המגילה! ואלו הטוענים איך שיק שאותה מגילה שקרו בו מרדכי ואסתר, לפניו שהוקם ה"יאירוס", תהי הוראה לזמןנו אנו! – הר' התורה והוראותיהם הם נצחים בכל יום, וככלשון!

אדח'ז בונגע לפרשת השבוע שקוראים בתורה שיש לחיות" ע"ם זה!

משיחת פורים ה'תשלו'

הוראה מהנהגת מרדי ה' לא יכרע ולא ישתחווו" להמן: מרדי לא ניסה להתווכח עם המן ואחשורה איך גרו עליו ועל עמו גזירה כזו והרי הוא הציל את אהשורה מבגון ותרש... הוא לא ה'ך לשאל "רב" אם עליו למס'ין בענין זה, הוא לא נכנס לשום חשבונות – דבר הראשון שעשה בפשטות ברגע שהוא שמע שראו של היהודי צריך להשתחווות למה שלא שיק לה' הוא "לא יכרע ולא ישתחווו!", עד'ז כייחודי מתחילה עם חשבונות ומורה היתר לעצמו שכעת אין צורך להדר בקיום המצוות בגלל ד'acaktני עבדי אהשורה אן" ונקראים ב"אמריקה" ש"אייז אנדרש", ובזמן הגלות וכו', וזה מביא אותו להקל בענינים יותר חמוריים – "היום אומר לו עשה לך וכי עד שאמר לו לך עבד עבדה זורה" – עבדה שהיא זורה לי'הודי וכו' – אין להכנס מלכילה לחשבונות כללו אלא הדך להפטר מכ'יז' ה'א להיות י'הודי" ש"כופר בעבודה זורה" באופן של "לא יכרע ולא ישתחווו", וזה הדרך ל'ונפהוק ה'וא" – שמאנצ את הנפה"ב!

משיחת יום ג' ד' כי תשא, פורים תשל"ט

זרוז בענין "מבחן פורים" – להשתדל שככל אחד ואחת מישראל יקיימו את המצוות דחג הפורים, ולהתעסק בזה "מייטין גאנצ שטורעס" כמנגה ישראל שבימי הפורים מרים מרים ב"רעשנים" ...; ודוקא כאשר מותנגן על פי הוראות התורה באופן של "לא יכרע ולא ישתחווו" ה'ז הדריך היחידה לפעול כללות הענין ד'נפל פרח היהודים עליהם", ויתירה מזו – "ונפהוק ה'וא": "רבים מעמי הארץ מתייחסים" באופן של גורר חלה'ה דוקא!

משיחת יום ב' ד' כי תשא, תענית אסתר ה'תשמ"ב

בכמה מקומות נוהגים ילדים עורכים "הציג פורים" שבו ממחישים את סיפורם המגילה, וישנם ילדים שמכנים להציג את התפקיד של המן הרשע!! באמרים הרי בנפשם פנימה יודעים שדייבורים אלו לא שייכים ליהודי ח'ו'; הרי הם לפני בר-מצוות; הרי עבר זה יקבעו עוד יותר פרוטות מעבר חרזה משות בע'פ וכו', ומונחים בזה כ'כ' ועוושים א'ז עם חי'ות ר'ל באמרים שכ' יקבלו יותר "כבד" מההוריהם וחביריהם בראשותם שהוא "שחקן"יפה... והילד ממשיך לטענו: הרי ה"מלך" שלו יודע מזה ולא מיהה! הנה יש להקפיד לחנק את הילדים שכשמשוחו יציע להם הצעה זו לא יתפעלו ממנה!

משיחת תענית אסתר ה'תשמ"ג

אף שככל פועלותי של אסתר הייתה עפי' הוראותיו של מרדי, וכמ"ש במגילה "ויאת מאמר מרדי אסתר עשו", מ"מ נקי המגילה רק "מגילת אסתר" בלבד, מכיוון שביטול

קובץ תוכן "השיחות היומיות" – חג הפורים

הגוזירה במעשה בפועל נעה על ידי אסטור דוקא. והחוורהה בנווגע לתפקידן והאחריות של נשי ובנות ישראל: מצד א' ציל כל הנגחותיהם אך ורק בהתאם ל"מאמר מרדכי", אבל בנווגע למעשה בפועל אין לנו לסמן על אף א', כי האחריות מונחת עליה להביא את כל החזראות של מרדכי לידי מעשה. ולכל בראש – לדואג לזה שהילד ילמוד בבית-ספר היהודי, ושהביהת יהיה בית היהודי עליו יאמר ה' "ושכנתנו בתוכם". ובסבר נשים צדקניות שבאותו הדור [דגלוות מצרים] נג אלו ישראל", וכמובואר בכ"מ שיעיר זכותן הייתה – קיום ציוויי גזירות הקב"ה "פדו ורבו" בתכלית השילימות ולא התפעלו מגוזירות פרעה, וזהי גם הוראה לנשים שבדורנו (שהוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים).

משיחת פורים ה'תשמ"ג

הגמרה (בזמןה) קבעה שי"כלו כל הקצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה". משך הדורות אמנים למדנו עניין זה, אבל רק מזמן לזמן. משך הדורות, גם בזמן אדיה"ז וכ"ק אדמורי (מההורש"ב) נ"ע וכו', גם נתרפסמו "קייצין" וכו'. עד שבא כ"ק מו"ח אדמורי נשיא דורנו והכריז ב"שטרועם" – "לאalter לתשובה לאלטער לגאולה", ואז גם פרסם "קץ" (זה נדפס) וכו'. ולאחרי שגם מאז כבר עברו عشرות שנים, מתחזקת השאלה "עד מתיז"?! הביאר היחיד שמצאתי (לאחרי היגיינה) הוא – מעתה הענין עבר מ"הנשיה הוא הכל" אל "הכל". מעתה מוטלת האחריות לזריזו הגואלה על כא"א מישראל! אנשים נשים וטף. וזה יכול להיות אפי' עיי' מעשה דיבור או אפי' מחשבה אי, כפס"ד הרמב"ם ש"יעשה מצוה אי הרי הכריע אי"ע ואת כל העולם כלו לך' זכות וגרם לו ולهم תשועה והצלחה". עתה כבר אאי' להסתפק בלימוד הלהכה זו אלא יש לקיימה בפועל! אין מקום לשאלת הטלת השילוחות לזריז את הגואלה על כא"א מישראל – ממש' בಗמי' שכותצתה מזו שהושען בנ אלה ביטול כל ההגבילות שהעמידו מלכי ישראל לעלות לררגל והכריז "כל הרצחה לעלות עלה", נגעש הוא – וכל עשרת השבטים, מכיוון שהחובבה הוטלה עליהם "חוואיל שאין מוחה בידם והן לא עלוי" – כי לא מדובר כאן על "הטלת הקולר" שאמ לא יעשה זאת איז... אלא יזריז בלבד, ומודיעים רק את הכתב בספרים שאין הדבר תלוי אלא בדבר אי, תנעה אי, ובורר הדבר שישנם אכן שיכולים לעשות זאת! ומסוייתו הגמי' בסיום מס' סוטה שהכוונה במיש' "כלו כל הקצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה" היא לרגעיהם אלו, וכן מקום לדוחות את הקץ יותר. מכיוון שלא יודעים מה לבדוק מעקב את הגואלה – יש לעשות כל עניין ששייך לזריז הגואלה. וזהו גם ההסבר על ריבוי הדברור לאחרונה אודות הגואלה – כדי לעורר את כא"א על זה. [ועוד].

משיחת פורים ה'תשמ"ג

אודות ימי ועניני הפורים נאמר "נזכרים ונעשיט". זכירה באופן של חקיקה בנפש ש"אין בטלים לעולם", ושה נ麝ק במעשה בפועל. ובפרט שנמצאים עיין במושאי יום י"ד בחודש ש"בקדשים הלהלה הולך אחר הימים". ובנדיד'ה היז ליל פורים דמוקפות חומה, והרי בנווגע לבחודה הרוחנית ציל בפ"מ ב' אופני העבודה ד"פרוזות" וד"מוקפות חומה" והמעלות שכ"א. בדוגמה עניין ד"עד דלא ידע" שישנס המקיים איז עיי' شيئا.. וישנס שמקיימים איז כפשוטו, ואשרי חלקם. ויה"ר שמנואלת פורים נבוא תוממי' לנואלה האמיתית והשלימה. ועוד [מעלת קביעות ש.ז. – שנת העיבור ימי הפורים בימי ג' וד' של השבעו].

משיחת ים ג' דף צ', פורים ה'תשמ"ט

לעילוי נשמת

הבחור התמים אורי ניסן ע"ה

בן – יבדליך"ט –

הרה"ת ר' מנחם מענדל זוגתו מרת אסתר שיחיו

גוראיי

התגיע בלימוד התורה נגה וחסידות ובעבודת התפלה
הצטיין באהבת ישראל ועסק במצאים מלא רצון הרבי
נקט בדמי ימיו בחג הפורים ה'תשעה

ת' נ' צ' ב' ה'

נדפס על ידי ולזכות משפחתו
שיחיו לאורך ימים ושנים טובות